

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

అక్టోబర్ 2010

[illegible]

[illegible]

7-10-2010.

The Divine voice is heard as a melodious chant in the stillness of the heart. [illegible]

నూతన సృష్టికి అవశ్యమయే ఒక షరతు

(శ్రీమాత దివ్యవాక్కులు)

విషయసూచిక

కవరుపై పుష్పం:

నూతన సృష్టి

(బలంగా, శాశ్వతంగా సువాసనలీనుతూ పైకెగసిపోతుంది)

అత్యవసరమైన ఒక నిబంధన

యుగయుగాలుగా మానవజాతి ఎదురుచూస్తున్న సమయం ఇప్పుడు ఆసన్నమైంది. కాని ఇది కష్టమైనది. ఈ భూమి మీద మనం ఇక్కడ ఉన్నది విశ్రాంతి కోసమో, ఆనందం కోసమో అని నేను అనను. దానికి ఇది తగిన సమయం కాదు. క్రొత్తసృష్టికి మార్గం ఏర్పాటు చేయుటకు మనం ఇక్కడ ఉన్నాం.

ఈ భూమి మీద ఈ క్షణంలో నీవిక్కడ ఉండుట — ఒకప్పుడు నీవు తీసుకున్న నిర్ణయమే. అది నీకు గుర్తు ఉండదు. కాని నాకు తెల్సు. అందుకే నీవిక్కడున్నావు. సరే. లక్ష్యాన్ని చేరుకునే దిశగా నీవు తప్పక ఉన్నతంగా ఎదగాలి. దానికి నీవు గట్టి ప్రయత్నం చేయాలి. సమస్త బలహీనతలను, పరిమితులను నీవు అధిగమించాలి. వీటితోపాటు అన్నిటికీ మించి నీవు నీ అహానికి, "నీ కాలం చెల్లిపోయింది", అని చెప్పాలి. అహం లేని ఆ ఖాళీస్థలాన్ని దివ్యచైతన్యంతో నింపిన మానవజాతి మాకు కావాలి. అహంకారం లేని, స్వయం సమృద్ధమయిన, అతిమానసజీవి ఆవిర్భావానికి తోడ్పడేదిగా ఉండే దివ్యచైతన్యంను మేము కోరుకొంటున్నాము.

నేను కోరేది ఒక్కటే. అహంకారం యొక్క మాట వినవద్దు. అందుకు మీరు హృదయపూర్వకంగా 'సరే' అంటే నన్ను మీరు పూర్తిగా సంతుష్టిపరచినట్లే. నాకు మాటలతో పనిలేదు. నిష్కపటంగా దీనిని అంగీకరించే మీ హృదయాలు కావాలి. అంతే!

*

కాని ఒక అత్యవసరమైన నిబంధన: అహంకారం యొక్క ప్రభావం పూర్తిగా అంతం అయిపోవాలి. ఇప్పుడు అహం ఆటంకంగా ఉంది. అహం స్థానంలో దివ్యచైతన్యం స్థాపించబడాలి. శ్రీఅరవిందులు దానిని 'అతిమానసం', అన్నారు. మనం కూడా దానిని అలాగే పిలుద్దాం — అపార్థం చేసుకునే వీలు లేకుండా. ఎందువలనంటే మనం దానిని 'దైవం' అని పిలిచినపుడు, ఇతరులు దానిని, 'దేవుడు' అనే ప్రమాద ముంది. అపుడు అది అంతా అపసవ్యమవుతుంది.

*

మానవజాతి సృష్టి జరిగిన ఆరంభంలో, అహం, మానవజాతినంతా కలిపి ఉంచే సమైక్య సూత్రంగా ఉండినది. అహం చుట్టూ జీవియొక్క అనేక జీవనవ్యవస్థలు

సమీకృతం కాబడినాయి. కాని దివ్యమానవజాతి ఆవిర్భావానికి ఏర్పాటు జరిగే ఈ తరుణంలో అహం అదృశ్యమయి, చైత్యపురుషునికి దారివ్వాలి. మనిషిలో దైవం ప్రకటితమగుటకు దైవంయొక్క జోక్యంతో, ఈ చైత్యపురుషసత్వము నెమ్మదిగా మనిషిలో రూపుదిద్దుకుంటుంది.

చైత్యపురుష ప్రభావంతో మనిషిలో దైవం ప్రకటితమయి రాబోవు దివ్యమానవజాతి సంసిద్ధమవుతుంది. చైత్యపురుష అమరము. దీనితో, ఈ భూమి మీద అమరత్వం అభివ్యక్తం కాగలదు.

కావున వ్యక్తి తన చైత్యపురుషుని కనుగొని, దానితో ఐక్యం చెంది, అహాన్ని తొలగించుకుని, దాని స్థానంలో చైత్యపురుషుని నిలిపి, తనలోని అహం పూర్తిగా అదృశ్యమగుటకు, పరివర్తన చెందుటకు అహాన్ని నిర్బంధించాలి. ఇది ఇపుడు చాలా ముఖ్యం.

*

నువ్వు అర్థం చేసుకోవాలి. ఒక్కటే మార్గం. అది అహంకారం పోవాలి. అంతే. అదంతే. ఎప్పుడైతే 'నేను' అన్న భావం ఏమాత్రం ఉండదో అప్పుడింకేమీ ఉండదు. ఏ ఎగుడుదిగుడులు ఉండవు. (ఎత్తుపల్లాలులేని అపారమైనదానిని సూచిస్తుంది అని చేతులతో సంజ్ఞ చేసి చూపుతుంది మదర్). అది ఎలా ఉంటుందంటే... మాటలలో చెప్పలేనిది. కాని అది చాలా స్థిరమైన అనుభూతి: "నీవు ఏది ఇచ్ఛగిస్తే అదే (దానిని వర్ణించుటకు మాటలు చాలవు) నిజానికి, దీనికి అస్తిత్వము లేదు. ఉన్నది తత్" That మాత్రమే. ఈ అనుభూతి పొందటానికి విశాలత్వాన్ని సంవేదించటం — రూపరహితమైనది — but, it is a vision — అంతర్దృష్టి. కాని ఇది వాస్తవమైనది. వాస్తవంగా కనిపించే రూపాల కంటె వాస్తవమైనది. అపరిమితమైన దివ్యశక్తి; దివ్యస్పందన, గాఢమైన ప్రభావం కలిగిస్తుంది. దాని ప్రభావానికి లోకం మెలికలు తిరిగిపోతుంది. అది తెరుచుకుని విశాలమయినపుడు పరివ్యాప్తమవుతుంది.

ఇది చాలా ఆసక్తి కలిగిస్తుంది.

ఇది ఒక్కటే పరిష్కారం. వేరొకటి లేదు. మిగిలినవన్నీ, ఆశలు, ఆకాంక్షలు, సంకల్పాలు, — అయినప్పటికీ అది దివ్యమానవుడే, అతిమానసం కాదు. అది ఉన్నతమైన మానవత్వం. అది మానవత్వాన్ని పూర్తిగా పైకి ఉద్ధరించేది. ప్రయత్నిస్తోంది. కాని దాని వలన ఇంకా అంత ప్రయోజనకరంగా లేదు.

ఇది మాత్రం చాలా స్పష్టం. పైకెదుగుటకు గట్టి విశ్వాసంతోనే ఈ మానవత్వం నిలిచి ఉంది. కాని అది స్వయంగా తనను తాను విడిపించుకోవటం లేదు. కావాల నుకుంటోంది. తనను తాను సమర్పించుకోవాలి. లేకపోతే పని జరగదు. తనని తాను వదిలించుకోవాలి. అప్పుడే ఆ దివ్యమైనదేదో వచ్చి తన స్వస్థానాన్ని ఆక్ర మిస్తుంది.

రహస్యమంతా అక్కడే ఉంది. ఉదాహరణకు, ఈ వైపునున్న మానవజాతి సర్వాన్నీ బలవంతంగా తన వైపు లాక్కుని పైకెత్తేయాలనుకుంటుంది. (మదర్ తన నుదురు పై భాగాన్ని తన చేతులతో చూపుతారు) ఇది ఆసక్తికరంగా ఉంది. కాని అది కాదు. ఈ సాధ్యాసాధ్యాలన్నీ కూడా పూర్తిగా లేకుండా పోవాలి. అప్పుడే మానవజాతి తనలో నున్న మరింకేదో అంశాన్ని అర్థం చేసుకోగలుగుతుంది. ఆ ఇంకేదో మాత్రమే మిగిలి ఉన్నది. తనను తాను రాహిత్యం కావించుకునేటంతవరకు సాష్టాంగపడి సమర్పణ కావించుకోవాలి. 'నేను' అనే భావన పోగొట్టుకొనటం అంటే నిజానికి ఎంత కష్టం!

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: సిద్ధులగారి త్రివేణి

మానవులు తమ స్వల్పమైన వ్యక్తిగత అహంకారాన్ని అధిగమించుటకు దైవంయొక్క చేయూత కోసం, వెలుగు కోసం, ప్రత్యేకంగా దైవం వైపు మరలుటకు వారిని నిర్బంధించే క్లిష్ట సమయం ఈ భూమికి ఆసన్నమైంది. వ్యక్తుల వివేచన అవిద్యాపరమై ఉన్నది.

శ్రీమాత

వ్యక్తిని రూపకల్పన చేసినదేది?

ఒక వ్యక్తిని రూపకల్పన చేసినదేది? అన్న విషయం ఎవరు చెప్తారు? మనిషిలోనే వున్న మనిషివి నీవేనని నీకు అభిప్రాయం కలిగించేదేది? పదేళ్ళప్రాయంలో వున్నప్పుడు నువ్వు పుట్టినప్పటి కంటె ఎంతో విభిన్నంగా వుంటావు. ప్రస్తుతం పదేళ్లప్రాయంలో వున్నప్పటికంటె విభిన్నంగా వున్నావు కదా! ఆ రూపం కొన్ని నిర్దిష్ట పరిమితులకు లోబడి యెదుగుతుంది. దానిలో ఒక సారూప్యత వుంది. అలా వున్నప్పటికీ, అది నువ్వు పుట్టినప్పటి రూపం కంటె పూర్తి భిన్నంగా వుంటుంది. "అది నేను కాదు." — అని నువ్వు చెప్పినా తప్పు లేదన్నట్టు వుంటుంది. భౌతికంగా అయితే సాధారణంగా జరిగేదదే. సరే యిప్పుడు మన అంతరంగ చైతన్యం గురించి తీసుకుందాం. అయిదేళ్ళ వయస్సు వున్నప్పటికీ, యిప్పటికీ ఆ యిద్దరూ ఒకటే అని ఎవ్వరూ అనరు. కాని వీటన్నింటినీ మినహాయిస్తే, ఆలోచిస్తూన్నదీ, తనూ, ఒక్కటే అనే గుర్తింపు నీకు కలిగిస్తున్నదేది?

పోనీ. తన ప్రవాహమార్గాననుసరించి ప్రవహిస్తున్న నదినే ఉదాహరణగా తీసుకుందాం. ఎప్పుడూ ఒకే నీరు ప్రవాహంలో వుండదు. నదంటే యేమిటి? ఒక్క నీటి బొట్టు కూడా నిలకడగా వుండదు. అంటే నదిలో అదే నీరు యెప్పుడూ వుండదు. అక్కడ స్థిరత్వం అన్నది లేనే లేదు. అలాటప్పుడు నది యెక్కడిది? కొంతమంది యీ వుదాహరణతో వ్యక్తికి నిజవ్యక్తిత్వం అన్నదే లేదు అని ఋజువు చేస్తారు. ప్రాణులన్నింటి విషయంలో జరిగేదిదే. చైతన్యం మారుతుంది. ఆలోచనలు మారుతాయి. అనుభూతులు మారతాయి. అప్పుడు సత్వము being యేమిటి? వ్యక్తిత్వం జ్ఞాపకశక్తి మీద (గుర్తు పెట్టుకోవడం) ఆధారపడి వుంటుందంటారు కొందరు. నువ్వు గుర్తు పెట్టుకోగలవు. కాబట్టి నువ్వొక మనిషివి అనడం పూర్తిగా తప్పు. నీకు జ్ఞాపకశక్తి లేకపోయినా నువ్వు మనిషివే.

ఒక సాధకుడు: నదికి రూపాన్ని కల్పించేది, నదీ ప్రవాహమార్గం. నదికి రూపకల్పన చేసేది దాని ప్రవాహమార్గం, స్థానికత నిచ్చేది అదే. కాని ఆ స్థలం కూడా మారుతూ వుంటుంది. అంటే దానర్థం అన్నీ అస్థిరమైనవే. తాత్కాలికమయినవే. అదే సత్యం. కాని సాక్షికసత్యం మాత్రమే. అదే పూర్తి సత్యం కాదు. నీలో స్థిరమైనదేదో ఒకటుందనేది

అతి స్పష్టంగా నీకనిపిస్తూ వుంటుంది. అనిపించదూ? అయితే ఈ స్థిరత్వభావన యెక్కణ్ణించి వచ్చింది?

జనంలో చాలామంది 'నేను' అంటూ వుంటారు. అంటే ఆ 'నేను' అనేది తమలో ఒక భాగమని వాళ్ళ భావన. వాళ్ళ శరీరం, ఆలోచన అన్నీ వేర్వేరు కాదనే ఆ భావన తెలియజేస్తుంది. అయితే యీ చెప్పేదంతా యేదయితే వుందో అది నిరంతరం మారుతూ వుంటుంది. అందుచేత వాళ్ళు అనే, 'నేను', కూడా నిరంతరం మారుతూనే వుంటుంది. అయితే అందులో స్థిరంగా వుండే విషయం యేమిటి? చైత్యపురుష సత్వము అని స్పష్టంగా చెప్పవచ్చు. ఏదైనా స్థిరమైనది కావాలంటే అది మొట్టమొదట శాశ్వతమైనదవాలి. లేనట్టయితే అది స్థిరమైనది కాలేదు. అప్పుడది యే అనుభవాల ద్వారా పోతున్నప్పటికీ స్వతంత్రమైనదై వుండాలి. అది ఆ అనుభవాలతో తాదాత్మ్యత చెందకుండా వుండగలగాలి. దీనివల్ల నది తనని రూపకల్పన చేసిన ప్రవాహమార్గము కానే కాకూడదు. ప్రవాహప్రదేశం కేవలం వొక పరిస్థితిగా మాత్రమే వుంటుంది. ఈ పోలికే యింకొంచెం వివరించి ముందుకు తీసుకెళ్లినపుడు (పోలిక లెప్పుడూ అంత మంచివి కావనుకోండి. ఎందుకంటే పోలికల్ని జనం వాళ్ళకి కావలసినట్టు అన్వయించుకుంటారు.) నది జీవితానికి మంచి వుదాహరణ. నదిలో స్థిరంగా నిరంతరం వుండేది ముఖ్యంగా నీరు. అది బొట్టు బొట్టుకి మారవచ్చు. అదే నీరు కాకపోవచ్చు. కాని అది నీరే. నీరే లేకపోతే నది ఉండదు. అది నది కాదు. అలాగే మానవజీవి యొక్క స్థిర లక్షణం చైతన్యం. చైతన్యంతోనే మానవజీవితం మనగలుగుతుంది. అంతేగాని అది కేవలం నామ రూపాలు కాదు. ఈ రూపాలన్నిటినీ సమన్వయం చేస్తూ వీటన్నిటి గుండా పనిచేస్తున్న శక్తి యేదైతే వుందో ఆ చైతన్యం. రూపాలు నిలిచి వుండవు. వాటిని స్మృతిలో వుంచుకోవడమే కాదు. (స్మృతి అన్నది కేవలం బాహ్యమైనది.) కాని చైతన్యస్పందన లని భద్రపరచి నిలిపి ఉంచేది — 'consciousness' చైతన్యం.

అదే సృష్టి యొక్క అద్భుత రహస్యం. ఆ చైతన్యం, దివ్యచైతన్యం ఒక్కటే. కాని అదే క్షణంలో ఈ దివ్యచైతన్యం తనంతట తానే అభివ్యక్తమవుతుంది. తనని తానే ఆవిష్కరించుకుంటుంది. తనకు తానే వ్యూహరచన చేసుకుంటూ అవసరమైన వ్యాప్తి కోసం తనని తానే అసంఖ్యాకమైన చిన్న చిన్న భాగాలుగా విభజించుకుంటుంది. ఈ చిన్న చిన్న భాగాలలో ప్రతి ఒక్కటీ, మానవజీవికి మూలమవుతున్నవి. ప్రతి

వ్యక్తిగత సత్యమూ ఆ మౌలికరూపం నుంచి వచ్చిన ఆ మౌలికమునకూ, అదే , సత్యానికి నిబద్ధమైనది. అదే ధర్మము, అదే ఆ సత్యమే అక్కడ లేకపోతే ఈ వ్యక్తిత్వానికి అవకాశమే ఉండదు. ఇది నిరంతరాయంగా విస్తృతమవుతూ సాగే సంవిధానక్రమం. ఏకత్వంలో భిన్నత్వంయొక్క పరిణామ ప్రతిరూపం. ఏకత్వానికి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్న మౌలిక అంశం. ఈ బహుళత్వం అసంఖ్యాక ధర్మాల రాశి; చైతన్యమూలకాలు, సత్యాలు. ఇవి విశ్వవ్యాప్తమవుతూ చివరకు ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వాలను సంతరించుకుంటాయి. అందుచేత, ప్రతి వ్యక్తిగత సత్యము, తన ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వాన్ని సంతరించుకునే దిశగా, అసలు మూలం నుంచి, ముందుకు, ఇంకా మున్ముందుకు, నిరంతరంగా సాగిపోతూంటుంది. కాని వ్యక్తి వైశిష్ట్యం పరిణతి పొందాక, ఆంతరిక గుర్తింపు వల్ల, బహుళత్వంలో, మౌలికమైన ఏకత్వం — ఈ సత్యం గ్రహించగలిగే సంభావ్యత సిద్ధిస్తుంది. సరిగ్గా ఇదిగో యిదే మనకు దృగ్గోచరమయే ఈ విశ్వనిర్మాణ ఉద్దేశం. ఇది యిలా దృగ్గోచరమవాలనే విశ్వనిర్మాణం సాగుతోంది. పరమేశ్వరుడు తానే, తనకు అభివ్యక్తమవుతున్నాడు — తనకు తానే యెరుకపర్చుకునేలా — The Supreme has manifested Himself to Himself so as to become aware of Himself....

వ్యక్తిత్వ సంవేదనకు ఒక కారణంగా, కావాలనే, అహం గురించి ప్రస్తావించలేదు. గ్రహించండి. ఎందుకంటే, అహం ఒక అసత్యము, భ్రాంతి. వ్యక్తిత్వం సంవేదన కూడా, దానికది, ఒక అసత్యము, భ్రాంతి. (బుద్ధుడు, శంకరాచార్యుడు నొక్కి వక్కాణించినట్లు) కాగా, వైయక్తిక విశిష్టతకు మూలం, పరమేశ్వరునిలో ఉన్నది. అహం దానికి ఒక తాత్కాలిక వికృతరూపం — అపభ్రంశం. కాని ఇపుడది అవసరం. దాని అవసరం తీరిన తర్వాత అదే మాయమవుతుంది — దివ్యసత్యచేతన స్థిరపడినపుడు —

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

అహం అంటే?

అహం మనిషిని తాను ఇతరుల కంటె వేరుగా ఉన్నాననే అనుభూతిని కలిగిస్తుంది. "నేను", "నేను చేస్తున్నాను", " నాకు కావాలి", "నేనున్నాను", అనే సంవేదన కలిగించేది నిస్సందేహంగా అహమే. బహుళ ప్రాచుర్యంలో ఒక తెలివితక్కువ వాక్యం ఉంది — ఆలోచిస్తాను కాబట్టి నేను ఉన్నాను "I think therefore I am" నీవు ఫలానా, ఒక మనోజీవి, అనే భావన కలుగచేసేది అహమే. ఇదే కారణం, నీవు వాని కంటె పూర్తిగా భిన్న మైనవాడివని అనుకోవడం కూడా. సాధారణ భౌతికస్పందనల సముదాయంలో నీ శరీరం కలిసి మాయమైపోకుండా నిరోధించేది, అహం. నీకు ఒక నిర్దిష్టమైన రూపాన్నిస్తూ, ఒక లక్షణాన్నిస్తూ, ప్రత్యేక చైతన్యాన్ని, నీ వున్నావనే ఉనికి అనుభూతిని నీకు కలుగజేస్తూ, అందరి కంటె స్వతంత్రంగా ఉన్నట్లు, వాస్తవంగా అటువంటి భావననే కలుగజేసేది — అదే — అహమే. ఒక వేళ ప్రపంచమంతా మాయమయిపోయినా తాను మట్టుకు ఉంటాననే ఒక అనుభూతి తటాలున కలుగుతుంది. అది This of course is the Super ego అత్యహం

నీ ప్రాణిక, మానసిక దృక్పథం ప్రకారం నీ అహం అంత త్వరగా నిన్ను వీడి నప్పటికీ, నిస్సందేహంగా, ఒక నిరాకార పదార్థసంచయంగా తిరిగి తయారవుతావు. నిశ్చయంగా అహం ప్రత్యేక విలక్షణ వ్యక్తిగా తీర్చిదిద్దే పనిముట్టు, కనుక ఒకరు ప్రత్యేక విలక్షణ వ్యక్తిగా తీర్చిదిద్దబడేవరకు, వారిలో సంఘటితంగా రూపకల్పన జరిగేదాకా, అహం తప్పనిసరిగా ఒక ఆవశ్యకమైన శారీరకాంశాన్ని నిరూపించే ఉపాదానం. ఎవరికయినా అహం ఏర్పడటానికి ముందుగానే దానిని లేకుండా చేయగలిగిన శక్తి ఉన్నట్లయితే, వారు తమ ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వాన్ని కోల్పోతారు. కాని ఒకసారి ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం సంతరించుకున్నపుడు ఇక నీ అహం నీకు ఎందుకూ పనికిరానిది అవడమే కాక, హానికరమైనది కూడా అవుతుంది. సరిగా అప్పుడే దానికి తప్పనిసరిగా ఉద్వాసన చెప్పాలి. కాని, సహజంగానే అది ఎంతో ప్రయాసపడి నిర్మాణం చేసింది కనుక, అంత తేలికగా తాను నిర్మించిన పనిని వదలిపెట్టి పోలేదు, పైగా అది తన శ్రమకు తగ్గ ప్రతిఫలాన్ని ఆశిస్తుంది, అంటే అది ఆ ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వాన్ని అనుభవించి ఆనందించాలని కోరుకుంటుంది.

*

అహాన్ని స్వాధీనపరచుకుని ఉంచుకోవటం చాలా కష్టమైన పని. కారణం, వాస్తవంగా అహాన్ని అవగతం చేసుకోవటానికి తప్పనిసరిగా దాని నుంచి బయటపడి ఉండాలి. లేకపోతే నీ కది అసలు దొరకదు. నీవు దాని సహాయంతోనే పూర్తి ఆకృతిని సంతరించుకోగలిగావు. తల నుంచి పాదాలదాకా, బాహ్యం నుంచి అంతరంగం వరకూ. భౌతికం నుంచి ఆధ్యాత్మికందాకా నీవు అహంతో నిండా మునిగి ఊరవేయబడి ఉన్నావు. అది అన్నింటితో కలసిపోయి ఉంది. నీకు అదేమిటో కూడా తెలియని పరిస్థితి. అహం అంటే ఏమిటో తెలియాలంటే, పాక్షికంగానైనా కాని, కనీసం అస్తిత్వంలో ఏదో ఒక మూలనైనా నీవు దానిని అప్పటికే తప్పక జయించి ఉండాలి. దానినుంచి విముక్తుడవు కావాలి — కనీసం పాక్షికంగానైనా. నీ సత్వం ఓ మూల యెక్కడో ఏ కాస్తో, అసలు అహం అంటే ఏమిటో తెలుసుకోవటానికి స్వతంత్రుడవై ఉండి ఉండాలి.

అహం మనలను ప్రత్యేక విలక్షణవ్యక్తిగా తయారయేందుకు దోహదం చేస్తుంది, అదే మనలను దివ్యం కానీయకుండా అడ్డుకుంటుంది. అది అటువంటిది. ఈ రెండింటిని సమన్వయపరిచి, సమాలోచన చేస్తే అహాన్ని తెలుసుకుంటావు. ప్రస్తుత ప్రపంచ వ్యవస్థలో ఏ వ్యక్తీ అహం లేకుండా ఉండటం సాధ్యం కాదు. అహంతో ప్రపంచం దివ్యం కాలేదు.

చివరగా, మనం ముగింపును ఈ విధంగా చెప్పడం సహేతుకంగా ఉండవచ్చు "మనం చేయగలిగింది, ముందుగా మనం ఎరుకతో కూడిన వ్యక్తు ల మవుదాము. దాని తరువాత మనం అహాన్ని పంపించివేసి దివ్యత్వాన్ని పొందుదాము." సచేతనమైన వ్యక్తులుగా అయినపుడు మాత్రమే, అహంతో ఎంతో తాదాత్మ్యత చెంది మనుగడ సాగిస్తున్నందున, దానిని అసలు మనం గుర్తించలేకపోతాం. దాని ఉనికిని తెలుసుకునేందుకు ఎంత శ్రమ అవుతుందో!

> మన జీవితంలో జరిగేదంతా ఒకే ఒక పాఠాన్ని మనకు తెలియజెప్పటానికి — అది, మనం అహాన్ని వదిలించుకుంటే తప్ప మనకుగాని, ఇతరులకుగాని శాంతి లేదనే విషయం. అహం లేని జీవితం అత్యద్భుతం.
>
> మూలం: శ్రీమాత
>
> అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

అహంకారం అంటే ఏమిటి?

అహంకారాన్ని సరిచేసుకొనడం చాలా తేలిక. ఎందుకంటే అదంటే ఏమిటో ప్రతి ఒక్కరికీ తెలుసు గనుక. అయితే అందుకు పూనిక వహించాలి. కావాలనుకొని అందుకు నిలబడాలి.

*

అహంకారం అంటే ఏమిటనేది ప్రతి ఒక్కరికీ తెలుసు. ప్రతిదానినీ నీ వైపే తిప్పు కోవాలనే అనుకుంటావు. మిగిలినవారి సంగతి అస్సలు పట్టించుకోవు. మరదే, అహంకారమంటే! ఈ ప్రపంచంలోని ప్రతిదానికీ నీవే కేంద్రబిందువు అవ్వాలను కుంటావు. అన్నీ నీతోనే సంబంధపడి వుండాలంటావు. అదే అహంకారమంటే. అయితే అందరూ దానిపట్ల గ్రుడ్డిగా వుంటారు. అది ఉందనే సంగతిని పట్టించుకోరనేది సుస్పష్టమే. ప్రతి ఒక్కొక్కరికీ కొద్దో, గొప్పో అహంకారం ఉంటుంది. కొంతవరకు దానిని అంగీకరించాలి. అయితే సాధారణ జీవితంలో ఈ అహంకారం శృతిమించి నపుడు ఎదురు దెబ్బలు తప్పవు. ఎందుకంటే తనలోని అహంకారం ఎదుటివారిలోని అహంకారాన్ని ఆమోదించదు.

ఇదే వైఖరి అందరిలోనూ ఉంది. దానిని అంగీకరించక తప్పదు. అవును. ప్రతి వారిలోనూ ఎంతో కొంత — ఎక్కువగా కాకున్నా — అహంకారం తప్పక ఉంటుంది. అది స్పష్టంగా పైకి కన్పించదు. పైగా దాని గురించి ఎవరికీ తెలియదు గనుక దానిని గురించి మాట్లాడేందుకు ఎవరూ ఇష్టపడరు. దానితో ఎంతగా మమేక మై ఉంటామంటే దాని ఉనికి గూడా ఎవరూ గమనించరు. అది ఉన్నంతకాలం ఎవరికీ దివ్యచేతనను గురించిన స్పృహ ఉండదు.

*

కృంగిపోవడం అనేది ప్రగాఢమైన అహంకారానికి గుర్తు. అది నిన్ను పైకొంటున్నది అని అనుకున్నపుడు నీకు నీవు ఇలా చెప్పుకోవాలి. "నేను అహంకారమనే వ్యాధికి లోనవుతున్నాను. దానిని నేను వదిలించుకోవాలి."

*

అహంకారం అనేది ఇతరులలోని అహంకారాన్ని గమనించినపుడు దిగ్భ్రాంతి చెందుతుంది.

ఈ భూమి మీద ప్రతివారు, ముఖ్యంగా ప్రతి అహంకారి — తనకు తాను సరిగ్గా వున్నట్లు తన కామనలన్నీ సరైనవే అయినట్లు సమర్థించుకుంటాడు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కొంగర భాస్కరరావు

అహంకారం లేదని సమర్థించుకోకు

నీవు ఇతరుల నుండి వేరు అనే వేర్పాటుభావాన్ని కలిగించేది అహం. అహం లేక పోతే — ఇతరులనుండి వేరుగా ఉన్న వ్యక్తిగా నిన్ను నీవు తెలుసుకోలేవు. అప్పుడు అత్యంత సమస్తంలో నీవు అతి స్వల్పభాగమన్న — అనుభూతి కల్గుతుంది. కాని ప్రతి ఒక్కరు — తాను (ఇతరుల నుండి) వేరు వ్యక్తినని, కచ్చితంగా, ఎరుక గలిగి ఉంటారు. నీకీ విధమైన భావనను ఇచ్చేది అహంకారమే. ఇట్టి ఎరుక నీకున్నంత వరకు — దానర్థం —నీకు అహంకారం ఉన్నదని.

అంతా నీవేనని నీకు ఎరుక గల్గడం ఎప్పుడు ప్రారంభమౌతుందో — మరియు, ఇది కేవలం ఒక అల్పాంశమేనని — ఒకే వ్యక్తియొక్క సహస్ర శత అంశాలలో నీవూ ఒక అల్పాంశంగా సర్వత్రా ఉన్నావని, అన్నిటా నీవు ఉన్నావని, వేరు భావం లేదని — ఎప్పుడు నీవు అనుభూతి పొందుతావో, అహంకారం ఇంకెంత మాత్రం లేని మార్గంలో నీవున్నావని అప్పుడే తెలుసుకో.

ఇంకా చెప్పాలంటే, 'అది నేను కాదు' — అనీ ఊహించుకోడం, చెప్పడం కూడ, అసంభవంగా ఊహించే సమయం వస్తుంది; ఎందుకంటే, ఈ విధంగా చెప్పేటప్పుడు కూడ — అంతా నీవే, నీవే అంతా, నీవే దైవానివి, దైవమే నీవు — అని చెప్పేటప్పుడు కూడ ఇంకా కొంత ఏదో మిగిలి ఉన్నట్లు ఋజువౌతుంది.

అదొక్క క్షణం — ఒక మెరుపులా సంభవిస్తుంది. ఆ క్షణంలో అంతా అదే — ఆలోచించేది, తెల్సుకునేది, సంవేదించేది, జీవించేది, అంతా సర్వజ్ఞత్వమే అని. కాని అది ఆ క్షణికమైనది నిలకడగా ఉండటం కష్టం. అక్కడ ఆ అనుభూతి కూడ ఉండదు. ఆ స్థితిని చేరామనే అభిప్రాయం కూడా ఉండదు. ఆ క్షణంలో అంతా సవ్యంగానే ఉంటుంది. కాని అపుడు ఇంకా అంతవరకు అహం యొక్క

కొంత అల్పశేషాంశ ఎక్కడో ఉండనే ఉంటుంది. సాధారణంగా అది నీలో నిన్ను గమనించే భాగం, సాక్షీభూతమైన భాగం.

అందుచేత నీకు అహంకారం లేదని సమర్థించకు. అది సరి కాదు. ఆ మార్గంలో అహంకారం ఇంకెంతమాత్రం లేకుండా ఉండే మార్గంలో ఉన్నానని చెప్పు. అలా చెప్పడం మాత్రమే సరైనది.

నీ సత్తాలో ఏ అతి చిన్న భాగంలో నైనా సరే — నీ ప్రయత్నం ద్వారా, నీ క్రమశిక్షణతో, క్రమక్రమంగా సాధించిన ఆధిపత్యం ద్వారా — నీవు అహంకారాన్ని అధిగమించి ఇంకా ముందుకు సాగితే — అది నీలో ఎక్కడో ఒక చిన్న కిటికీ తెరచినట్లవుతుంది. ఆ కిటికీ ద్వారా జాగ్రత్తగా చూస్తే — నీకు అతిమానస క్షణికదర్శనం పొందవచ్చు. అదే ఒక వాగ్దానం. నీకా క్షణికదర్శనం కలిగినపుడు అది ఎంతో సౌందర్యవంతమైనదిగా కనుగొంటావు. మిగిలినదంతా వ్యర్థమనుకుంటావు. అహంకారసంబంధితమైనది అంతా వదిలించుకోవాలనుకుంటావు.

"అహము, భౌతికచేతన నేను కాదు" — అంటావు. నిజానికి అలా చెప్పగలిగేది నీ అంతరాత్మ. కచ్చితంగా అహం భౌతికచేతన నీ అంతరాత్మ కాదు. కాకపోతే, అహం, మానసిక, ప్రాణిక, శారీరక సత్వములచే రూపొందించబడినది. ఇవి అహం ద్వారా వ్యక్తమవుతాయి. అహం ద్వారానే అవి ఇతరులతో సంసర్గం కలిగి ఉంటాయి. ఈ సంసర్గమునకు ప్రతిస్పందిస్తాయి.

ఇక్కడ ఇదే కష్టమైనది. అందుకే, అహం నుంచి విముక్తి పొందటం, దైవం యొక్క జోక్యం లేకుండా, పూర్తిగా అసంభవం.

దీనిని నీవు పూర్తిగా అర్థం చేసుకునేందుకు, మరికొంత వివరణ ఇస్తా — మానవ ఎరుక, చైతన్యం యొక్క అన్ని అంశాలు — అనేక వేల జన్మపరంపరలలో ఆత్మ చుట్టూ చేరి, వ్యవస్థీకరించబడ్డాయి. ఈ ఆత్మరూపమే చైత్యపురుష సత్త. ఇది బాగా అభివృద్ధి చెంది వ్యవస్థీకరింపబడినపుడు — అదే ఆత్మకు, చైత్యపురుష సత్తాకు మధ్య 'మధ్యవర్తి'గా వ్యవహరిస్తుంది.

చైత్యపురుషసత్తాకీ విముక్తి లభించినపుడు — అది — తన అహంకారం, భౌతికచైతన్యాలను — తన బాహ్య, పరదేశీయమైన, విశ్వప్రకృతియొక్క చలితచాల

నాలుగా అనుభూతి చెందుతుంది. ఈ చాంచల్యాలు — ఇంకెంత మాత్రం — ఏ విధంగాను — చైత్యపురుష సత్తాను ప్రభావితం చేయలేవు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

వ్యక్తిగత ప్రయత్నము అంటే!

ప్రశ్న: అమ్మా! ఇప్పుడు పనిచేయబోయే కొత్తశక్తి వ్యక్తిగత ప్రయత్నం ద్వారా పనిచేస్తుందా? లేక స్వతంత్రంగా పనిచేస్తుందా?

ఈ వైరుధ్యం ఎందుకు? అది వ్యక్తిగత ప్రయత్నం పై ఏ మాత్రం ఆధారపడకుండా దానంతటదే స్వతంత్రంగా పనిచేస్తున్నట్లుండి, వ్యక్తి కృషిని ఏర్పాటుచేసుకుని ఉపయోగిస్తుంది. వ్యక్తిపరమైన కృషి దాని కొక సాధనము. అదే (కొత్త శక్తి) అన్నిటి కంటే శక్తివంతమైన సాధనము. పురుషప్రయత్నమనేది వ్యక్తిగతమనుకుంటే అది భ్రమే. అయితే వ్యక్తి మాత్రం తన ప్రమేయం లేకుండా పనిచేసే సార్వత్రిక క్రియ ఉంది కదా అనుకుని, తన వ్యక్తిగత కృషిని నిరాకరిస్తే తన సహకారాన్ని, నిరాకరించినవాడే అవుతాడు. కానీ ఆ మహాశక్తి తనకున్న అతి ముఖ్య ఉపకరణంగా, వ్యక్తిగత పురుష ప్రయత్నాన్ని ఉపయోగించుకుంటుంది. నీ వ్యక్తిగత ప్రయత్నమే, ఆ పరాశక్తి, ఆ దివ్యశక్తి.

దీన్ని బట్టి చూస్తే ఏం తెలుస్తుందంటే "నీ కంటూ నీకు ఉనికి లేదు" అన్నప్పుడు నీ ప్రాణికసత్వ అహం ప్రథమంగా ప్రారంభమై "సరే, నేను కాదు గదా చేసేది — అయితే నేనింకేమీ చేయను" అంటూ, "ఆ దైవం అన్నీ చేయగలదు గదా! అది ఆయన పనే, నాకేమీ పేరు లేనప్పుడు నేనింకేమీ చేయబోను" అనేస్తుంది. ఇటువంటివారికి చెప్పేదేమీ లేదు. ఈ మాటలు ఎప్పుడూ వింటూనే ఉంటాము. అహం దెబ్బతిన్నప్పుడు బయటపడేది అదే. అయితే సరైన ప్రతిస్పందన ఎలా ఉండాలంటే, సహకరించాలనే ఉత్సాహభరితమైన ప్రచోదనగా ఉండాలి. శక్తినంతా కూడతీసి, కేళీవినోదంలో పాల్గొనాలనే, సంకల్పబలాన్నంతా చైతన్యంగా తన అధీనంలో ఉంచుకొని, నీ స్థితిలో నీకు ఆలంబన ఉన్నదని, భావిస్తూ, ఏ విధమైన పొరపాట్లు చేయని ఒక ఉన్నతశక్తి నీ కంటే, ఎంతో అధికమైనది నిన్ను ఆవహించి, రక్షిస్తూ,

కావలసిన బలాన్నిస్తూ, నిన్ను తన ముఖ్య పరికరంగా ఉపయోగిస్తూన్నదనే భావనలో నీవు ఉండాలి. అలా ఉంటే తాము సురక్షితంగా పనిచేస్తున్నట్లు, ఇక ఏ రకమైన పొరపాట్లు చేయబోరని, చక్కటి ఫలితాలు వచ్చేట్లు, ఆనందంగా పనిచేస్తున్నట్లు భావిస్తారు. అదే సరైన మనోవైఖరి. అపుడు తన సంకల్పం ద్విగుణీకృతమై, అతి అనంతంలో అత్యల్పమైనది ఏమాత్రం కాదనీ, ఒక అనంతమైన విశ్వశక్తి, సత్యశక్తి తనని పనిచేయిస్తున్నదనే భావంలో సత్ప్రవృత్తి కలుగుతుంది. అదే అసలైన ప్రతిస్పందన.

మరొకటి ఉన్నది. అది దౌర్భాగ్యమైనది. "నేను కాదు గదా పనిచేస్తున్నది, వెలువడేది నా సంకల్పం కాదు కదా! పనిచేస్తున్నది నా శక్తి గాదుగా, — నేను హాయిగా కాళ్ళు జాపి కదలకుండా జడంగా, పడుకుంటాను. అదే బాగుంది", అనుకుంటూ దైవంతో, "నీ ఇష్ట మొచ్చినట్లు చేసుకో, నాకింక అసలు ఉనికే లేదు." అది నిజంగా దౌర్భాగ్యమే!

*

ప్రశ్న: చైతన్యం అతిమానసపు ఆనందాలను అందుకున్నప్పుడిక దానికి మనస్సుకు సంబంధిత విషయాలలో ఆసక్తి ఏమాత్రం ఉండదా?

అతిమానసము, మానసికమైన విషయాలలో మనస్సు మాదిరిగా ఆసక్తిని చూపదు. విశ్వానికి సంబంధించిన అన్ని విషయగతులలో తనదైన ఆసక్తిని కలిగి ఉంటుంది. అది వేరొక దృక్పథంతో, విభిన్న ధోరణితో ఉంటుంది. ఈ ప్రపంచమంతా దానికి పూర్తిగా భిన్నరూపంలో కన్పిస్తుంది. అదంతా ఉల్టాగా ఉండి అక్కణ్ణించి చూసినప్పుడు మనస్సు దర్శించినదాని కంటే భిన్నంగానూ ఒక్కొక్కసారి పూర్తిగా విరుద్ధంగానూ కనిపిస్తుంది. వాటి అర్థాలూ వేరుగానే ఉంటాయి, వస్తువుల తీరుతెన్నులు, చలనము, విధానక్రమము మొదలైనవన్నీ మరో దృష్టితో దర్శిస్తాయి. ఇక్కడున్న వాటి నన్నిటినీ అతిమానసము తెలుసుకుంటూనే ఉంటుంది. మనోగతులు, ప్రాణికచలనాలు, పదార్థగతులు మొదలైనవేగాక విశ్వకేళీహేల నంతా అది ఆసక్తితో చూస్తుంది. అయితే అది వేరొక తరహాగా ఉంటుంది. అది ఎలా ఉంటుందంటే తోలుబొమ్మలను ఆడించేవారికీ ఆట చూసేవారికీ ఉన్న తేడా వంటిదే. బొమ్మలాట ఆడించేవారికి, అవి పనిచేయవలసిన పనీ దాని వెనక సంకల్పమూ తెలుస్తుంది, వాటిని ఎలా కదిలించాలో అలానే కదిలిస్తారు. చూసేవారు మాత్రం తర్వాతేమౌతుందోననే

ఉత్సుకతతో చూస్తారు. వారికి అసలు విషయం తెలియదు కనుక ఉద్విగ్నతతో తర్వాత వచ్చే నాటకీయ పరిణామాలపై అతిశ్రద్ధతో, ఆసక్తితో ఉంటారు. వెనకాల నుండి బొమ్మలను ఆడించేవాడు మాత్రం తొణకడు, బెణకడు. ప్రశాంతంగా ఉంటాడు. తెలియనితనం (అజ్ఞానం) వల్ల ఆసక్తి పెరిగి భ్రమకి దారితీస్తుంది. అజ్ఞానంలో నుంచి బయటపడినపుడు భ్రమలు తొలిగిపోవాలి. అటువంటి భ్రమ వల్లనే మానవులకు విషయాసక్తి ఏర్పడుతుంది. అది తొలిగిపోతే ఆటపై ఆసక్తి ఉండదు. అది పేలవంగానే కనిపిస్తుంది. ఈ అజ్ఞానం, భ్రమ ఇంతకాలం ఉండిపోవటానికి కారణం అదే. మానవులకి అదే ఇష్టం కాబట్టి, దాన్ని వదలరు కాబట్టి, అది కల్పించే చిత్రమైన ఆకర్షణ నిలిచి పోతుంది.

ప్రశ్న: శరీర పరిస్థితి మార్చుకోవాలనీ, వ్యాధి నివారణ జరగాలనీ, శారీరక లోపాన్ని సరిచేసుకోవాలనీ అనుకునేవారు ఏమి చేయాలి? తను కోరుకునే గమ్యం మీద మనసు పెట్టాలా, అలా పెట్టి తన సంకల్పశక్తినంతా దాన్నిపై నిలపాలా లేక అది అలా జరుగుతుందనే విశ్వాసంతో ఉండాలా? లేక భగవంతునిపై నమ్మక ముంచి సమయమొచ్చినప్పుడు, రావలసిన రీతిలో దివ్యశక్తే ఆశించిన ఫలితాలు తెస్తుంది అనుకోవాలా?

ఇవన్నీ కూడా ఒకే పనికై చేసే వివిధ విధానాలు. ఏ పరిస్థితి కది అన్నీ ప్రయోజనకరంగానే ఉంటాయి. నీ కేది ఎక్కువ ప్రయోజనకారి అనేది నీవు పెంపు చేసుకున్న నీ చైతన్యస్థితి పైనా, నీవు వినియోగించుకోగల శక్తుల లక్షణం మీదా ఆధారపడి ఉంటుంది. పూర్తి నివారణ లేదా పరివర్తనా చైతన్యంతో నీవుంటే అది లోన స్థిరపడి క్రమంగా బాహ్యంగా కూడా మార్పును తెస్తుంది. అలా కాకపోతే, ఏ శక్తి ఇటువంటి పనులు చేయగలదో దాని గురించిన అవగాహన కనుక నీ కుండి, దానిని, ఉపయోగించుకునే నేర్పు నీకుంటే దాన్ని క్రిందికి దించుకొని అవసరమైన భాగాలలో వర్తింపచేస్తే, అదే, మార్పును తీసుకుని రాగలదు. అదీ కాకపోతే నీ కష్టాన్ని భగవంతునికి నివేదించి, దివ్యశక్తిపై పూర్తి విశ్వాసంతో నీకు, స్వస్థత చేకూర్చ మని కోరుకోవాలి.

నీవు ఏం చేసినప్పటికీ, ఏ ప్రక్రియ పాటించినా, దానిలో చక్కటి శక్తినీ, ప్రావీణ్యతనూ, సంపాదించినా పర్యవసాన ఫలితాన్ని మాత్రం భగవంతునికే వదిలి పెట్టాలి. నీ ప్రయత్నం నీవెప్పుడూ చేయవచ్చుగానీ నీ ప్రయత్నం ఫలించటమా,

లేదా, అనేది భగవంతుని చేతిలోనే ఉంటుంది. అంతా భగవన్నిర్ణయమే. అంతటితో స్వశక్తి ఆగిపోతుంది. తగిన ఫలితం వచ్చిందంటే అది భగవంతుని శక్తేగానీ నీది కాదు. ఇటువంటి విషయాలు దైవాన్ని అర్థించటం సబబేనా అంటున్నావు కదా! నీ లోని ఒక నైతిక లోపాన్ని పోగొట్టమని భగవంతుని వేడుకునేదాని కంటే, నీలో దైహిక లోపాన్ని నివృత్తి చేయమని కోరటం పొరపాటేమీ కాదు. నీవు ఏది అడిగినా, ఎటు వంటి ప్రయత్నం చేసినా, చేతనైనంత బాగా ప్రయత్నం చేస్తూ, నీ పరిజ్ఞానం, పాటవం, అంతా వెచ్చిస్తున్నానన్నప్పటికీ ఫలితం మాత్రం దైవకృప మీదే ఆధారపడి ఉంటుందనే భావన నీలో ఉండాలి. యోగమార్గంలో ప్రవేశించిన తర్వాత మాత్రం నీవేం చేసినా అంతా పరిపూర్ణ సమర్పణాభావంతోనే చేయాలి. "నేను ఆకాంక్షిస్తాను, నా లోపాలు సవరించుకోవాలని ప్రయత్నిస్తాను, చేతనైనంతవరకూ చేస్తాను, కానీ ఫలితం మాత్రం భగవంతునికే వదిలిపెడతాను," అనే వైఖరితో ఉండాలి.

ప్రశ్న: "ఫలితాలపై నాకు పూర్తి నమ్మకముంది, భగవంతుడు నాకు కావలసింది ఇస్తాడు" అనుకుంటే ఫర్వాలేదా?

ఆ విధంగా అనుకోవచ్చు. నీలో ఏర్పడిన ఆ దృఢవిశ్వాసాన్ని బట్టే అది సూచి స్తున్నది జరుగటానికి భగవంతుడు నిర్ణయించిట్లుగా అనుకోవచ్చు. నీ అచంచల విశ్వాసమే దైవసంకల్పమైనట్లు గుర్తు, జరగబోయేదానికి నిదర్శనము.

*

మొదట నీలో సంకల్పబలం కలగటమే ముఖ్యమనే నా నమ్మకము. అనుసరించవలసినది ఒక్కటే విధానమని ఏమీ లేదు. ఇది నేను చదువుతాను. ఎంతమంది వినటానికి ఇష్ట పడతారని అదే సమయంలో నన్ను నేనే ప్రశ్నించుకుంటాను. (పర్యవసానం దైవకృప పైనే ఆధారపడి ఉంటుంది.) దైవకృప ప్రమేయం గురించి అనుకోవడం ఇష్టం లేక పోవడం వల్లనే ప్రపంచంలో భౌతికవాదం, సానుకూలతావాదం అనేవి ఏర్పడ్డాయి. ఎవరికైనా రోగనివారణమైతే "నాకు నేనే నయం చేసుకున్నాను"; ప్రగతి సాధ్యమైతే "నేను పురోగమించాను" అనీ అనుకుంటారు. వారేదైనా వ్యవస్థీకరించినప్పుడు "నేనే నిర్వాకం చేస్తున్నాను" అనీ చెప్పుకోవాలని చూస్తారు. అలా కాక ఇంకోరకంగా చెయ్యాలనుకునేవారికి తమను తాము తమ ఆంతర్యంలో పరిశీలించుకుంటే తెలుస్తుంది — అది చేసింది తాము కాదనీ దివ్యశక్తేననీ అనుకోగలరు. వారే కొంత పురోగతి సాధించిన తర్వాత, కొంత మారిన తర్వాత, కొంత తెలుసుకున్నతర్వాత అప్పుడు,

అలవాటుగా, అసంకల్పితంగా, అనాలోచితంగా, "ఇలా ఆలోచించాలి కాబోలు" అనే అవసరం లేకుండా "దైవశక్తి లేకపోతే ఏదీ జరిగేది కాదు," అనే అవసరం లేకుండా "దైవశక్తి లేకపోతే ఏదీ జరిగేది కాదు", అని తెలుసుకుంటారు. నీలో నీవు చూసుకుంటే చాలా సరదాగా ఉంటుంది. రోజులో ఎన్నిసార్లు నీకు తెలియకుండానే "నేను ఇది చేశాను", "అది చేయగలిగాను", "అందులో సాధించగలిగాను", "ఇందులో తప్పేను", అని నీవు అనుకుంటున్నదీ తెలుస్తుంది. నీవేదైనా బాగా కృషి చేసి, మంచి ఫలితాన్ని పొందినప్పుడు మాత్రం ఒకటి రెండు నిమిషాలు తర్వాత అనుకుంటావు, "దైవశక్తి గనుక సాయంచేసి ఉండకపోతే నేను చేయ గలిగేవాడిని కాను", అని. కానీ స్వతస్సిద్ధంగా వచ్చేది మాత్రం "నేనే సాధించాను" అనేదే కదా! అయితే మనసులో ఒక భాగం మాత్రం సంస్కారాన్ని, జ్ఞానాన్ని పొంది, చింతనచేసి, తెలుసుకొని, చక్కని స్థితి పొంది ఉంటుంది, జరిగినదాన్ని అనుకుంటుంది; కానీ ఇది మనసులో ఒక భాగం మాత్రమే, అది ఎప్పుడూ చురుగ్గా ఉండదు. ఒక్కొక్కప్పుడ దాన్ని జాగృతం చేసి అడగాల్సి వస్తుంది, "అప్పుడు నేను ఏమని అనుకోవాలి, ఎలా ఆలోచించాలి?" యోగమార్గాన్ని అనుసరించేవారు మాత్రం చిత్తశుద్ధి కలవారైతే కొంత పర్యావలోకనం చేసి,ఈ విధంగా అనుకుంటారు, "నాకు తెలియలేదు. కానీ నేను విజయం సాధించానంటే అక్కడ దైవశక్తులుండి సహాయం చేసి యుండాలి. లేకపోతే నేను గెలిచేవాణ్ణి కాదు." అది అందరికీ తెలుసు. ఆ శక్తులే గనుక అక్కడ లేకపోతే చిటికిన వేలు కూడా కదపలేరని వారికి తెలిసివస్తుంది; అనుకునే క్షణం వస్తుంది. కానీ కొంతకాలం గడవాలి.... కాని మళ్ళీ మొదటికే వచ్చి చూస్తే ఎవరికి వారు పరిశీలించుకుంటే ఎన్నోసార్లు "అంతా నేనే" అనుకుంటూ తనను తాను అభినందించుకుంటూ "ఆహా! నేను ఏదో కొంత చేయగలను, సమర్థుణ్ణే" అంటారు. ఇంకా చెప్పాలంటే ఇలా అనుకోవటంలో ఉండే ఆనందం లేకపోతే ఎంతమంది పనిచేయగలరు? "నేనిది చేశాను, అది చేశాను, బాగా సాధించాను. నేను ఆట చాలా బాగా ఆడేను", అనుకోకపోతే చేయలేరు. ఇంకా కొంతమంది మనస్సు కొంచెం పరిణతి చెందినవారు నాకు కొందరు తెలుసు. వారికన్నీ బాగా తెలుసు. వారు స్థిరంగా ధ్యానానికి కూర్చుంటారు; ధ్యానంలో వారి అంతా పోతుంది, జీవశక్తి అంతా ఇగిరిపోయి ఒక రకమైన ప్రశాంతత వస్తుంది. ఏమీ చేయవలసినది ఉండదు. కదలవలసిన పనీ ఉండదు. కూర్చొని

కలలు కనడమే... చెట్టు కింద కూర్చొని, చేతులు ముడుచుకొని అంతా భగవంతునికి వదిలేస్తారు. నీకు ఆహారం అవసరమైతే దాన్ని కూడా భగవంతుడే చూడాలి. ఇదంతా బాగానే ఉండవచ్చు. కానీ దీనివల్ల ఉపకరణం సంసిద్ధం కాలేదని తెలుస్తుంది. నిజానికి అది భగవత్సేవలోకాక అహం, తన సేవలో ఉందన్న మాట. అక్కణ్ణించి అహాన్ని తీసివేస్తే అది ఏమీ పనిచేయదు. అందువల్ల చెప్పేదేమిటంటే అహంకారము ఉన్నన్ని రోజులూ పనిచేయటానికి ఈ భ్రమ అవసరము అవుతుంది. మనిషి పూర్తిగా రూపాంతరం చెందేవరకూ, అంటే, నిజమైన చైతన్యం స్థిరపడేవరకూ పనిచేయడం అవసరము.

ఈ చెప్పిన మాట పునశ్చరణ చేస్తాను. (శ్రీమాత పుస్తకం తీస్తారు)

"నీవేం చేస్తున్నప్పటికీ, ఏ ప్రక్రియతో చేస్తున్నప్పటికీ, ఆ పనిలో గొప్ప నైపుణ్యం, శక్తి సంపాదించినప్పటికీ పర్యవసాన ఫలితాన్ని మాత్రం భగంతుని చేతుల్లో పెట్టాలి. నీ ప్రయత్నం నీవు చేస్తూనే ఉండాలి కానీ ఫలప్రదం అవటమనేది భగవన్నిర్ణయమే. అక్కడితో స్వశక్తి ఆగిపోతుంది. ఫలితం కనిపిస్తే అది దైవశక్తేగానీ నీ ప్రయోజకత్వం కాదు."

ప్రశ్నోత్తరాలు 1929 (23 జూన్)

అన్ని మతాల్లోనూ ఈ విషయాన్నే బోధించారు. అదే మనుష్యులను నాస్తికులుగా చేసి ఎంతో కోపం తెప్పించింది, "ఏమీ నేను కాదా?", అనే తిరుగుబాటు ధోరణిలో.

ఈ "నేను" ఇది ఎంత బ్రహ్మాండమైనదో నీకు తెలిస్తే! ఇది సర్వత్రా వ్యాపిస్తుంది. ఇదే భౌతికవాదానికి పునాది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

అహం ఎప్పుడూ, తనకేమి లేదో, ఏది కావాలో అని ఆలోచిస్తుంది. అదే దాని నిరంతర వ్యాపకం.

ఆత్మ తనకు లభించినదాన్ని తెలుసుకొని నిరంతర కృతజ్ఞతతో జీవిస్తుంది.

శ్రీమాత

మానవసేవ

ప్రశ్న: దైవము సర్వాంతర్యామి కాబట్టి, మానవసేవ చేస్తే, అది మాధవ సేవయే అవుతుంది; కదూ?

అద్భుతం. ఇందులో సుస్పష్టమైన విషయం ఏమంటే — నాలో దైవం ఉన్నాడు. నాకు నేను సేవ చేసుకుంటే దైవసేవ చేస్తున్నట్లే! (ఆమె నవ్వు) నిజానికి దైవం సర్వత్రా ఉన్నాడు. దైవం తన పని తాను కావించుకుంటాడు. నీ ప్రయోజనమేమీ లేకుండానే.

నీకు బోధపడలేదు. నా కది స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. కాని వాస్తవంగా దైవం అంతటా ఉన్నాడని నీవు తెలుసుకున్నప్పుడు మానవసేవకి ఇక నీ ప్రమేయమనేది ఎక్కడ ఉంది? మానవసేవ యెలా చేయాలో భగవంతుని కంటె నీకే ఎక్కువ తెలిసినట్లుంది. భగవంతుని కంటె నీకు ఎక్కువ తెలుసా మానవసేవ ఎలా చేయాలో?

దైవము సర్వాంతర్యామియే. అవును (కాని) విషయాలు దివ్యంగా కనపడటం లేదు.... నా వరకు ఒకటే పరిష్కారం కనిపిస్తోంది. నీవు మానవసేవ చేయాలనుకుంటే, నీవు చేయవలసినది మాత్రం ఒకటి ఉంది. అది — నీకు ఎంత వీలైతే అంతగా నిన్ను నీవు కూడగట్టుకుని దైవానికి అర్పణ కావించుకో. అదే పరిష్కారం. ఎందుకంటే, వాస్తవంగా భౌతికానికి ప్రాతినిధ్యం వహించిన నీవు, కనీసం ఈ విధంగానైనా కాస్తంత దివ్యవికసనాన్ని పొందగలుగుతావు.

అంతటా భగవంతుడున్నాడంటారు. (మరి) విషయాలు మారవేమి? కారణం — దైవము పట్ల స్పందన లేక. దైవానికి ఏదీ ప్రతిస్పందించటం లేదు. ఇది తెలుసుకోవాలంటే చైతన్యపు లోతులలో అన్వేషించాలి. మానవసేవ చేయటానికి ఏం చేస్తావు? పేదవాళ్లకి అన్నం పెడతావా? కోట్లమందికైనా నీవు భోజనం పెట్టగలవు. అది పరిష్కారం కాదు. సమస్య యధాతథంగానే ఉంటుంది. మానవుల జీవనప్రమాణాలను పెంచుతావా? వాళ్లలో దైవం ఉన్నాడు. పరిస్థితులు మారవేమి? నీ కంటె భగవంతునికే మానవాళి పరిస్థితి తెలిసి ఉండాలి. అయినా నీ వెవరివి? కాస్తంత భౌతికానికి, కాస్తంచైతన్యానికి ప్రాతినిధ్యం వహించినవాడివి. దానిని, "నేను", అని పిలుచుకుంటున్నావు. నీవు మానవాళికి, ప్రపంచానికి, విశ్వానికి నిజంగా సాయం చేయాలని అభిలషిస్తే నీవు చేయవలసినది ఒక్కటే — ఆ కాస్తంత, "నేను", అనుకునే

దానిని పరిపూర్ణంగా దైవార్పణ కావించు. ప్రపంచం ఎందుకని దివ్యంగా లేదు? కారణం సుస్పష్టమే. ప్రపంచం ఉండవలసిన రీతిలో లేదు. కాబట్టి, సమస్యకి ఒక్కటే పరిష్కారం. నీకు ఉన్న సర్వస్వమూ అర్పణ కావించటమే. పరిపూర్ణ అర్పణ — సర్వ ప్రపంచం కోసం, విశ్వం కోసం. ఇంతకన్న మేలైన పరిష్కారం మరొకటి లేదు. మానవాళికి నీవు ఏ విధంగా సహకరించాలనుకుంటున్నావు? ఏది అవసరమో నీకే తెలియదు. ఏ శక్తికి నీవు సేవ చేస్తున్నావో, బహుశః నీకు ఇంకా తక్కువ తెలుసు. అసలు నువ్వు మారకుండా ఇతరమైనదానిని నీవెలా మార్చగలుగుతావు?

ఏది ఏమైనా అందుకు తగిన శక్తివంతుడివి కావు నీవు. ఎదుటివాని కంటె ఉన్నత చైతన్యవంతుడివి కాకుండా, అతనికి సహకరించగలనని నీవెలా అనుకుంటావు? ఇదెంతటి తెలివితక్కువ భావన! నేను ఒక వసతిగృహాన్ని నిర్మిస్తాను, బాలవిహార్ ని తెరుస్తాను, కొంతమందికి గంజి పోస్తాను, విద్యాబోధన చేస్తాను — అని చిన్నపిల్లలు అంటారు. మిగిలినవాళ్ల కంటె నీవు ఇంకా బాగా తెలివైనవాడినని, చేయవలసినది, చేయకూడనిది నాకే బాగా తెలుసుననుకుంటావు. మానవసేవ అంటే ఇదేనని నీ భావన. దీనివల్ల అంతగా మార్పు ఏమీ రాదు. మానవసేవ అంటే, స్కూళ్లు, వైద్యాలయాలు తెరవటం కాదు.

ప్రశ్న: అంటే అయినప్పటికి అది సహకరించదా? పాఠశాలలన్నీ మూసివేస్తే...

మానవాళి ఇదివరకు కంటె మరింత సుఖంగా ఉన్నదని, మరింత పురోగతి ఉన్నదని నేను అనుకోను. సమాజంలో నేను కూడా ఏదో, something, అనే భావన నీకిది కలుగచేస్తుంది. దీనినే నేను ప్రగాఢమైన కోరిక — అంటాను. స్కూళ్లకు మొదలైనవాటికి డబ్బు ఇవ్వటానికి సిద్ధపడే ఈ జనమే, భగవత్కార్యం చేయటానికి నిర్ణయిస్తే, నిజంగా అది దైవకార్యమని వారు ఒప్పుకున్నా, ఏమీ ఇవ్వటానికి సుముఖంగా ఉండరు. ఎందుకంటే, ఆ సహాయానికి గుర్తింపు ఉండదు కదా! ఏదో మంచిపని చేశామనే సంతృప్తి వాళ్లకు ఉండదు. దీనినే నేను ambition అనేది. వైద్యశాలలు తెరుస్తామంటే బోలెడుమంది లక్షల కొలదీ డబ్బు ఇచ్చేవాళ్లు నాకు తెలుసు. తామేదో ఘనకార్యం, ఉదారమైనది, దయాపూరమైనది చేస్తున్నామనే సంతృప్తి వాళ్లకి. గొప్పగా భావించుకుంటారు. నేను దానినే ప్రగాఢమైన వాంఛ అని అనేది.

నాకు తెలిసిన ఒక కొంటె కోణంగి అంటూండేవాడు — "దైవసామ్రాజ్యం అవ

తరించటానికి ఆట్టే కాలం పట్టదు. ఈ పరోపకార పరాయణులు చేయటానికి మిగిలే దేముంటుంది? మానవాళికి ఇక ఏ కష్టం లేనపుడు, పాపం, పరోపకారపరాయణులకు ఇక ఏ పని ఉండదు" — అది కష్టమే. అయితే ఇది నిజం. దైవానికి తాను అర్పణ కావించుకోకపోతే ఈ లోకం, ఉన్న పరిస్థితి నుంచి బయటపడదు. ఈ సుగుణాలన్నీ — వాటిని గురించి నీ కెంతో గొప్పగా చెప్పవచ్చు. నీ ఆత్మసంతృప్తిని పెంపొంది స్తాయి — అంటే నీ అహాన్ని. అవి నీకు దైవాన్ని యెరుకపరిచేందుకు సహాయపడవు. దయాళువులు, వివేకవంతులు — వీళ్లని మార్చటం చాలా కష్టం. వారు తమ జీవి తంతో చాల సంతృప్తిగా ఉంటారు. అనేక రకాలుగా, పాపం, అవివేకంగా జీవితంలో ప్రవర్తించినవాడు వెంటనే, పశ్చాత్తాపంతో, "నేనేమీ కాను. ఏమీ చేయలేను. నన్నేమి చేస్తావో, అంతా నీదే భారం," — అంటాడు. ఎంతో తెలివైనవాడు, వివేకం ఉన్నవాడు, ఆడంబరంగా ఉన్నవాని కంటె, అలాటివాడు సరియైనవాడు, దైవానికి సన్నిహితంగా ఉన్నవాడు అవుతాడు. వీడు తనను, తాను ఉన్నట్లుగానే దర్శించుకుంటాడు.

మానవాళికి, ఉదారంగా, వివేకంతో, ఎంతో చేసినవాడు, మరెంతగానో ఆత్మసం తృప్తితో, పరిణామానికి సంబంధించినంతవరకు, సక్రమమైన భావనలేక, పరివర్తనకు తగిన సరియైన అవగాహన లేకుండా ఉంటాడు. సాధారణంగా ఇలాటివాళ్లు ఏమంటా రంటే — "నేనే కనుక, నిజంగా ఈ ప్రపంచాన్ని సృజించినవాడినే కనుక అయి ఉంటే ఈ విధంగా సృష్టించి ఉండేవాడిని కాను. మరింత మేలైనదిగా సృష్టించి ఉండేవాడిని". భగవంతుడు అధ్వాన్నంగా చేసినదానిని సరిచేయ ప్రయత్నం చేసేవారన్న మాట! వాళ్ల ఈ చిత్రీకరణ ఎంత అవివేకమైనది, పనికిమాలినది! ఈ రకమైన దృక్పథంతో దైవానికి సన్నిహితుడవు కాలేవు. నీకు, దైవానికి మధ్య సచైతన్యమెన అహంకారిక మానసిక ఉద్ధతి దైవాన్ని విచారణ చేసేదిగా ఉంటుంది. ఇందులో అపార్థం చేసుకోవడమనేదేదీ లేదనే ధీమా వాళ్లలో ఉంటుంది. తామే ఈ ప్రపంచాన్ని కనుక సృష్టించి ఉంటే భగవంతుడు చేసిన తెలివితక్కువ పనులు తాము చేసి ఉండేవాళ్లం కామనే దృఢ నమ్మకం వాళ్లలో ఉంటుంది. ఇదంతా ఎందుకు వస్తుందంటే, గర్వం, డంబం, ఆత్మాతిశయం — వీటివల్ల. ప్రజాసేవ చేయాలనుకునేవాళ్లలో సరిగ్గా ఇదే బీజప్రాయంగా ఉంటుంది.

ఇలాంటివాళ్లు మానవాళికేమి ఇస్తారు? అసలేమీ ఇవ్వరు! వారిలో తమ ప్రతి ఒక్క రక్తపుబొట్టు, తమ మేధోసర్వస్వము, తమ యావత్సంపద — ధారపోసినా

— ఈ అనంతకాలంలో క్షణికమైన ఒక్క వ్యక్తిలో కూడా పరివర్తన తీసుకురాలేరు. నిరవధికంగా సేవ చేయగలమని నమ్ముతారా వారు? మానవుని కంటె ఉన్నతోన్నతమైన వారెందరో వచ్చారు. వెలుగును చూపారు. జీవితాలను అర్పించారు. అదేమంతగా పరివర్తన తీసుకురాలేదు. అలాంటిది ఈ పిపీలికం లాంటి జీవుడు నిజానికి ఏం సహకారం అందిస్తాడు, అది వాని దర్పం కాకపోతే? వారి వాదన ఏమంటే — "ప్రతి ఒక్కరు తాను చేయగలిగినంత మంచి చేస్తే, అంతా సవ్యంగా నడుస్తుంది", — అని. నేనలా అనుకోను. కాగా అది అసంభవం. ఒకానొక పద్ధతిలో, విశ్వంలో, ప్రతి ఒక్కటీ కూడా తన శక్తివంచన లేనంత తను చేస్తుంది. అది యెంత ఉత్కృష్టంగా చేసేదే అయినప్పటికీ, అదేమీ కానే కాదు. ప్రతీదీ పరిణతి చెందాలి. అంతవరకు ఏదీ మారదు. సర్వోత్కృష్టమైనది ఏదైతే ఉన్నదో అది పరిణామం చెందాలి. అజ్ఞానం స్థానంలో సుజ్ఞానం, చైతన్యశక్తులు, ఉద్భవించాలి. అలా కాకపోతే మనం ఎప్పుడూ గానుగెద్దులా, చుట్టు తిరుగుడుగా అవివేకం చుట్టూ, తిరుగుతూ ఉండవలసినవారమే.

మీరు లక్షల కొలదీ వైద్యాలయాలు యేర్పాటు చేయవచ్చు. అయినా అనారోగ్యం మాయమవదు, సరి కదా, అందుకు భిన్నంగా, జనం, రోగగ్రస్తులు కావటానికి ఒక సదుపాయం కలుగచేసి, ప్రోత్సహించినట్లు అవుతుంది. "నేనీ ప్రపంచంలో పుట్టినందుకు, నేను ఇతరులకు సహాయం చేయాలి," అనుకుంటాం. "నాదెంత నిస్వార్థము! మానవసేవ చేస్తున్నాను." ఇలాంటి అభిప్రాయాలు మనలో నాటుకు పోయాయి. అంతరంగంలో కలత లేకుండా ఉంటుంది. మరి ఇదంతా స్వార్థపరాయణత్వం కాక మరొకటి కాదు.

అసలు నిజం చెప్పాలంటే, నిన్ను నువ్వే ముందు పట్టించుకోవాలి. బాధను తగ్గించాలనుకుంటావు. కాని, బాధను తట్టుకోగలిగే శక్తిని, నిశ్చయాత్మకమైన ఆనందంగా పర్యవసింపచేసుకోగలిగేవరకు, ప్రపంచం మారదు. But unless you can change the capacity of suffering into a certitude of being happy, the world will not change. అదెపుడూ అలాగే, ఉంటుంది. గానుగెద్దులా చుట్టుతిరుగుడే. నాగరికతలు మార్పు చెందుతుంటాయి. ప్రళయాలు సంభవిస్తుంటాయి. కాని విషయాలు మాత్రం ఏం మారవు. ఎందుకంటే — అక్కడ ఒక లోపం ఉంది. అక్కడ ఉండవలసినది అక్కడ లేదు. అదే చైతన్యము. అంతే.

At least, that's my opinion. అదే, మరి, నా అభిప్రాయం. మీకిది యెంత వరకు ఉపకరిస్తుందో, మీ ముందుంచాను. మీరు స్కూళ్లు, వైద్యశాలలు నిర్మిస్తామంటే నిర్మించండి — మీకది ఆనందమైతే, దానికంత ప్రాధాన్యత లేదు. నేను, 'Monsier Vincent' సినిమా చూశాను. నా కది చాలా ఆసక్తి కలిగించింది. పదిమంది పేదవాళ్లకి భోజనం పెడితే, తర్వాత అలాటి వాళ్లు నూరుమంది తయారవటం గమనించారు. అందులో, Colbert అనే అతను అంటాడు — "నీవు పేదవాళ్లని పోషిస్తూ మరింత మందిని సృష్టిస్తున్నావు" — అని. అది పూర్తిగా అవాస్తవం కాదు. ఏమయినప్పటికి, పాఠశాలలు స్థాపించటం, చదువు నేర్పటం, రోగులను ఆదుకోవటం, ఇది నీకు రాసిపెట్టి ఉంటే, మంచిదే. అదే కానీ. అయితే దానినే నీవు మరీ ప్రధానమైనదిగా తీసుకోకూడదు. అదంతా నీ ఆనందం కోసం పటాటోపంతో చేస్తున్నది. "నాకు ఆనందం ఇస్తుంది కాబట్టి నేను చేస్తున్నాను", అని చెప్పు. యోగం గురించి మాట్లాడకు. నీవు యోగం చేయటం లేదు. నీవేదో గొప్ప ఘనకార్యం చేస్తున్నావని నమ్ముతావు. అంతే. ఇది నీ వ్యక్తిగత సంతృప్తి కోసం.

ప్రశ్న: ఋషి విశ్వామిత్రుడు ఒక నవలోకాన్ని సృష్టించాడంటారు?

ఏం చేశాడతను? చెప్పండి. ఈ ప్రపంచంతో సంతృప్తిపడక, క్రొత్త ప్రపంచాన్ని సృష్టించాడు. అంతే కదా? అదిపుడు ఎక్కడ ఉంది?

సహజంగా ముందు ఆయన భావన ఏమంటే ప్రపంచ సృష్టికర్త కంటె తను అధికుడు కావాలని. అది బాగా జరగలేదనచ్చు. బాగా జరిగి ఉండకపోవచ్చు. దైవం కంటె నీవు బాగా చేయగలననీ నీవు నమ్ముతే నేనది పొరపాటు అనను. నీకు (ambition) వాంఛ లేదని నీవనలేవని నేను అంటాను. వాళ్లది పొరపాటు అనీ అనను. వాళ్లు వాంఛాపరులంటాను. అంతే. మరొకటి కాదు. వీళ్లు మంచివాళ్లు. దయార్ద్రహృదయులు. వాళ్లని మార్చటం కష్టం. అహం, భయంకరమైనది. అందుకు ఇదే తార్కాణం. వారి కరుణ, న్యాయప్రవర్తన మొదలైనవి ఎంతో గొప్పవి. మరొకదానికి అక్కడ స్థానం లేదు — భగవంతునికి కూడా.

మంచి పని ఒకటి చేయటానికి అర్హత కల్పించుకునే ముందు, వ్యక్తి అంతరంగం లోనికి తొంగి చూచుకుని ఒక ముఖ్య విషయాన్ని కనిపెట్టాలి. అదేమిటి అంటే — వ్యక్తికి అస్తిత్వము లేదు. ఉన్నది ఒక్కటే. అదే దైవము. ఇది నీవు కనుగొననంతవరకు మార్గంలో ముందుకు సాగలేవు. దీనిని కనుగొనటం అంటే తాబేలు, పై డిప్పను

పగులగొట్టటం లాంటిది. అంత గట్టిది. నీకు తాత్వికచింతన, ఆధ్యాత్మిక బుద్ధి కనుక ఉంటే నిన్ను నీవు ప్రశ్నించుకో: నాలో, 'నేను', అన్నది ఏమిటి? దేనిని "నేను", అనుకుంటాను? నా శరీరాన్నా? అదెపుడూ పరివర్తన చెందుతూనే ఉంటుంది. ఎపుడూ ఒకేలా ఉండదు. నా బాహ్యేంద్రియ జ్ఞానములా? అవి ఎంతో తరుచు మారుతూనే ఉంటాయి. నా ఆలోచనలా? అవి నిరంతరమూ ఉత్పన్నమవుతూంటాయి, నాశనమవుతుంటాయి. అదేమీ "నేను" కాదు. నేను, నా స్వంతము అనేది ఎక్కడ? నేను అవిచ్ఛిన్నంగా కొనసాగుతున్నాను అనే సంవేదన కలిగించేది ఏది నాకు? (ఈ అన్వేషణ) ఇది ఇలా నీవు చిత్తశుద్ధితో కొనసాగిస్తూ ఉంటే, కొన్ని సంవత్సరాలు వెనక్కి వెడతావు. సమస్య అంతకంతకు, మరింత జటిలమవుతుంది. గమనిస్తూనే ఉంటావు. నీకు నీవే అనుకుంటావు. "ఇది నా స్మృతి". కాని వ్యక్తి స్మృతి కోల్పోయినా తను తానుగానే ఉంటాడు. ఈ ప్రగాఢ అన్వేషణ అలా సాగిస్తూ ఉంటే, ఒక సమయం వస్తుంది. అపుడు అంతా అదృశ్యమైపోతుంది. నిలిచి ఒక్కటే ఉంటుంది. అదే దైవం. దివ్య అస్తిత్వం. మిగిలినదంతా మాయమైపోతుంది. ఎండలో పెట్టిన వెన్నలా కరిగిపోతుంది.... వ్యక్తి దీనిని కనుగొన్నట్లైన, వ్యక్తి తాను ఒక అలవాట్లు మూట, a bundle of habits తప్ప, మరొకటి కాదని తెలుసుకుంటాడు. ఎప్పుడూ కూడా దైవస్పృహ లేనిది దైవం గురించి తెలియనిది మాత్రమే మాట్లాడేది. ప్రతి వ్యక్తిలో ఎన్నో వందల, "నేను", "తాను" లు, selves ఉంటాయి. అవి పరిపరివిధాలుగా మాట్లాడుతాయి. ఈ "నేను" లు, నిశ్చైతన్యమైనవి. చలిస్తూ ఉండేవి. నిరంతరమూ మార్పుచెందేవి. తను ఇవాళ మాట్లాడినదానికి నిన్నటిదానికి తేడా ఉంటుంది. కొంచెం ముందుకు సాగి గమనిస్తే, 'తాను', మాయమైపోతుంది. అక్కడ ఒక్కటే మిగిలి ఉంటుంది. అదే, భగవంతుడు. ఆ ఒక్కటే ఎప్పుడూ మారనిది.

ప్రశ్న: దయాపూరంగా స్పందిస్తూ ప్రపంచానికి సహకరించగలమా?

శుభకామనలతో ఎంత మార్పునైనా తేవచ్చు. కాకపోతే వ్యక్తి స్వచ్ఛంగా ఉండాలి. మంచితనం కల్తీ కానిదిగా ఉండాలి. పరిపూర్ణంగా స్వచ్ఛమైన ఒక ప్రార్థన, నిజమైన ప్రార్థన ప్రపంచంలోకి బయల్వెడలుతే అది పనిచేస్తుంది. ఇది సుస్పష్టం. మనసులో ప్రవేశించి మలినం కాని పరిపూర్ణంగా స్వచ్ఛమైన ఆలోచన ఎక్కడ ఉంది? దిగజారుడు, పతనాలే. అంతరంగ చైతన్యం, జ్ఞానదీప్తితో కూడిన కృషితో

నీ కామనను అధిగమించగలిగిననాడు, అంటే దానిని చెదరగొట్టి, నిశ్శేషం కావించు కున్నపుడు, ఆంతర్యంలో మంచితనం వెల్లివిరుస్తుండగా, నీ కామనలను పరితృప్తి కావించుకుని పొందే ఆనందం కంటే వేయిరెట్లు, ఆనందానుభూతిని పొందుతావు. తర్వాత దాని పరిణామం అత్యద్భుతంగా ఉంటుంది. నీకు తెలియకనే, పరోక్షంగా, ప్రపంచంలో ప్రతిఫలం ఉంటుంది — అది ప్రసరిస్తూ నలువైపులా. నీవు సృజించిన స్పందనలు స్పందిస్తూనే ఉంటాయి. ఇవి మంచుబంతిలా అంతకంతకు పెరిగి పెద్దవవుతుంటాయి. నీ సౌశీల్యం వల్ల నీవు పొందే లబ్ధి నీకు అల్పమే కావచ్చు. కాని లోకానికది అనల్పంగా ఉంటుంది. ఇప్పుడు నీ కింతవరకు చెప్పిన దాని నా ఉద్దేశం ఇదే. అంతరంగ స్వభావంలో ఏ మార్పు లేకుండా బాహ్యంగా చేసే పనులన్నీ — స్కూళ్లు, వైద్యశాలల నిర్మాణం వగైరా — గొప్ప కోసం చేసేవి. అలా కాక, గోప్యంగా తనను తాను అధిగమించి మంచి అంతరంగంతో చేసేవి మరింతగా, చెప్పలేనంత విజయాన్ని లభింపచేస్తాయి — వాటి పరిణామాలు గుప్తంగా ఉన్నప్పటికీ. నీ లోని ప్రతి అసత్య చలితచాలనము, దివ్యజీవనానికి నిషిద్ధమే. నీవు చేసిన చిన్న ప్రయత్నాలే నీకు తెలియకుండా అధికఫలితాలు ఇస్తాయి. వ్యక్తిగతంగా కాకపోవచ్చు. సార్వత్రికమైన ఫలితాన్ని సమకూరుస్తాయి ఖచ్చితంగా.

నీ వేమైనా నిజంగా మంచి చేయతలచుకుంటే, నీవు చేయగలిగిన ఉత్తమోత్తమ మైనది ఒకటి ఏమంటే — చిత్తశుద్ధితో ఒకదాని తర్వాత ఒకటి చిన్న చిన్న విజయాలను సాధిస్తూ ఉండు. ఆ విధంగా ప్రపంచానికి చేయగలిగినంత సహాయాన్ని అందిస్తావు.

ప్రశ్న: మా విజయం సర్వ ప్రపంచానికి పనికొచ్చేదిగా ఉంటుందా?

ప్రపంచాన్నంతటిని పరివర్తన కావించదు. ఏమంటే నీ విజయము ప్రపంచానికి మరీ అల్పమైనది. అలాటివి ఎన్నో కోట్ల విజయాలు అవుసరం. మొత్తం అంతటితో కలిపినపుడది చాలా తక్కువే. కాని ఇది మిగిలిన సర్వస్వముతో కలిసిపోతుంది....

అత్యంత సాధారణమైన కోరికలలో ఒకటి ఏదంటే — మానవ సేవాభావన. అలాటి సేవకి, లేదా, పనికి అంటిపెట్టుకుని ఉన్న అనుబంధం వ్యక్తిగత కామనకి సూచన.

శ్రీమాత

ప్రపంచం లోనికి ఒక సాధనాశక్తిని తీసుకురావటం లాంటిది, ఇది, అని మనం చెప్పు కోవచ్చు. ఒక్కొక్కప్పుడు ఒక కార్యసాధనకు, శతాబ్దాలు పట్టవచ్చు. It is a question of proportion — రూపనిష్పత్తుల ప్రమాణాలకి సంబంధించిన సమస్య. నీ తోటివారితో నీవు ప్రయత్నించవచ్చు. ఇది మరింత జటిలమైనదే. పరిపూర్ణ చిత్తశుద్ధితో నీవు ఉండాలి. ఫలితాన్ని ఆశించి చేయకు. విజయం సాధించాలి, కాబట్టి చెయ్యి. విజయం ఫలిస్తే దాని ప్రభావం అందరిపైనా ఉంటుంది. అంతేకాని, లాభనష్టాలు బేరీజు వేసుకుని వ్యాపారధోరణిలో నిర్వర్తిస్తే అది పనిచేయదు. నేను ఇది ఇచ్చి, అది తీసుకుంటాను — అనే దృక్పథం మొత్తాన్నంతటినీ పాడుచేస్తుంది. చిత్తశుద్ధి, స్వచ్ఛత లుప్తమవుతాయి. ఇది బేరం.

నీ చిత్తశుద్ధి, ఆకాంక్ష, ప్రేరణ — ఇవి కలుషితం కాకూడదు. దైవప్రేమతో చెయ్యి. సత్యము కోసం, పరిపూర్ణత కోసం చెయ్యి. మరియే ఇతర ప్రేరణలు, భావనలు ఉండకూడదు. మరి అపుడే అది సత్ఫలితాల నిస్తుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

అహంయొక్క క్రియాఫలం కర్మ.
అహాన్ని పరిత్యజించినపుడు మాత్రమే
కర్మ నిశ్శేషమవుతుంది.

— శ్రీమాత

తొలి మెట్టు

వ్యక్తి తన వేర్పాటు అహాన్ని దివ్యచేతనలో ఎలా విలీనం కావించుకోగలడు?

వ్యక్తి తాను దైవంలో విలీనమై అహం నుండి ఎలా విముక్తి పొందుతాడనేనా నీ ఆలోచన?

తొలుత అతడు అలా కావాలని సంకల్పించాలి. పట్టుదలతో ఆకాంక్షించాలి. అహంకారం తలెత్తినపుడల్లా ముక్కుపై ఓ మొట్టికాయ వేయాలి. అది వాటితో అలసి తన ఆట కట్టేవరకూ అలా అలా మొట్టికాయలు వేస్తూనే ఉండాలి.

కాని సాధారణంగా మనిషి అలా దాని ముక్కుపై మొట్టికాయలు వేయడానికి బదులుగా దాని ఉనికిని సమర్థించుకొంటాడు. అహం అలా తలెత్తినపుడల్లా "అది సరైనదే" అని అనుకుంటాడు. అది అహంకారమని కూడ అతనికి తెలీదు. అది తనే అని భావిస్తాడు. అది అహంకారమని గుర్తించి అహం ఎత మాత్రం లేకుండా చేసుకోవడం మొదటి షరతు.

దైవంలో అహాన్ని లీనం చెయ్యడమే! ఎవరైనా సరే తాను పరిపూర్ణ వ్యక్తిత్వాన్ని సంతరించుకునే వరకు తన అహాన్ని దైవంలో లీనం చెయ్యలేడు. పరిపూర్ణ వ్యక్తిత్వాన్ని సంతరించుకోవటం యేమిటో నీకు తెలుసా? బాహ్యప్రభావాల నన్నింటినీ నిరోధించగలవా?

కొద్దిరోజుల క్రితం ఒకాయన్నుంచి నాకు ఉత్తరం వచ్చింది. సాధారణ పుస్తకాలను అంటే నవలలను, నాటకాలను చదవాలంటే తాను వెనకాడతానని చెప్పాడు. ఎందుకంటే వాటిని చదివితే తాను అందలి పాత్రల స్వభావంతోను, వాటి సజీవ అనుభూతులతోను ఐక్యం చెందకుండా నిగ్రహించుకోలేక పోతున్నానంటాడు. అలాంటి వ్యక్తులు చాలమంది వుంటారు. వాళ్లు పుస్తకం చదివేటప్పుడు వాటి యందలి పాత్రల ఆవేశాలతో, తలపులతో, కోర్కెలతో, అభిప్రాయాలతో, ఆదర్శాలతోను ఐక్యమైపోతారు. ఆలా అధ్యయనంలో లీనమైపోతారు. అది వాళ్ళకే తెలీదు. ఎందుకంటే వాళ్ల స్వభావం 99% మెత్తని వెన్నలా ఉంటుంది. కాని దానిపై ఎవరైనా బొటనవ్రేలుతో ఒత్తితే ముద్ర పడుతుంది.

ప్రకటించబడిన ఆలోచన, చదువబడిన వాక్యం, దర్శించబడిన వస్తువు,ఇతరులు చేసిన పనిని గమనించడం, ఇరుగుపొరుగువారి సంకల్పం — గమనించడం —

ఇవన్నీ ఒక దానితో ఒకటి కలిసిపోతాయి. లోపల, బైట పోరాటం సృష్టించడానికి, తానే పైన వుండటానికి ప్రతి సంకల్పం బొటనవ్రేలులా ఒత్తిడి చేస్తూ వుంటుంది. విద్యుత్ప్రవాహంలా ప్రతిదీ ప్రజల లోపలికి బైటికి పోతూ వస్తూ వుంటుంది. కాని ఆ సంగతి యెవ్వరూ గ్రహించలేరు. నిరంతరం అలా సంకల్పాలు తమ వ్యక్తీకరణకై ఒకదానితో ఒకటి పోటీ పడుతూ తిరుగుతూ వుంటాయి. వానిలో బలమైనది విజయం పొందుతుంది. అలా అనేక సంకల్పవికల్పాల పరస్పర సంఘర్షణ — నిరంతరం సాగుతూనే వుంటుంది. వ్యక్తికిది ఏకాంత సంఘర్షణ. కష్టమే.

కనుక ప్రతివారూ సముద్రపుటలల పై తాడుకు కట్టిన బెండుముక్కలా అల్లల్లాడుతూ కిందా, మీదా పడుతూంటారు. ఒకరోజు ఇది కావాలని, మరొకరోజు అది కావాలని, అటూ, ఇటూ, పైకీ, కిందికీ తోపుల్లాట. ఇదీ వ్యక్తి పరిస్థితి.

తొలుత వ్యక్తి తనలో తనకు తానుగా చైతన్యవంతంగా, పరిసరాల ప్రభావాలకు లోనుగాక, స్వతంత్రవ్యక్తిగా పరిపూర్ణ వ్యక్తిగా మనుగడ సాగించాలి. అతడు యేదైనా విన్నా, యేదైనా చదివినా, యేదైనా చూచినా, వీటికి స్పందించకుండా, మారకుండా, తనకు తానుగా యథాస్థితిలో వుండాలి. తాను గ్రహించకోరిందే బైట నుండి గ్రహిస్తాడు. అతనికి సమ్మతికాని వాటిని అతడు తిరస్కరిస్తాడు. తను కోరనిది యేదీ అతనిపై ముద్రవేయజాలదు. అప్పుడే అతడు పూర్ణవ్యక్తిత్వం సంతరించుకో గలిగినవాడుగా తయారవడం మొదలవటం. వ్యక్తిత్వం కలిగిన వారే దాన్ని అర్పణ చేయగలరు.

ఎవరైనా ఏదైనా తాము కలిగి వున్నప్పుడే దానిని యివ్వగలుగుదురు. తొలుత అతడు పూర్ణవ్యక్తిగా వుండాలి. ఆ తర్వాత తనను తాను అర్పించగలుగుతాడు.

మనిషికి (వ్యక్తిత్వ) మనుగడే లేకపోతే యేమీ యివ్వలేడు. ప్రత్యేకమైన అహంకారం అదృశ్యం కావాలంటే వ్యక్తి తనను తాను దైవానికి పరిపూర్ణంగా అర్పణ చేసుకోవాలి. అలా ఆత్మసమర్పణ చేసుకోవాలంటే మనిషి తొలుత వ్యక్తిగా మనుగడ కలిగి వుండాలి. అతడు మనుగడ సాగించాలంటే పరిపూర్ణవ్యక్తిత్వంతో రూపొంది వుండాలి.

మీ దేహం కఠిన రూపంలో వుండి వుండకపోతే — వుంది లెండి — కఠినరూపంగానే వుంది కదా? మీ చర్మం యిలా దృఢంగా లేకుండా వుంటే మీ ప్రాణమయ, మనోమయ భూమికలు బైటికి ప్రతిబింబిస్తూ వుంటే మీరు 'జెల్లీ చేప' కంటె హీనంగా, మెత్తటివారుగా ఉంటారు. ప్రతిదీ ప్రతిదానిలో కలిసి పోయేదే అవుతుంది. అదెంత

గందరగోళంగా, పరిణమించేదిగా వుంటుందో కదా? కనుక నే తొలుత కఠినరూపం వుండడం అవసరం. తర్వాత మనం దానిని గూర్చి "ఈ దేహం గట్టిగా స్థిరంగా వుంది. మనం దైవంలో లీనమయ్యేందుకు యిది యిబ్బందికరంగా వుంది. ఇది మృదుత్వంగా లేదు. కోమలంగా లేదు. ఇది ద్రవరూపంలో లేదు", అని ఫిర్యాదు చేసేవాళ్ళం. కాని దేహకాఠిన్యం, స్థిరత్వం చాల అవసరం. ఎందుకంటే యిలా కాకపోతే, మీరు మీ శరీరం నుండి వేరైపోతే (మీలో చాలమంది అలా వెళ్ళలేరు. ఎందుకంటే మీ ప్రాణికసత్తా మీ శారీరక సత్తా కన్న ఎక్కువగా వ్యక్తీకరించబడింది.) మీరు మీ దేహం నుండి బైటికి వచ్చి ప్రాణిక ప్రపంచంలోనికి వెళ్ళితే, అక్కడ అన్నీ ఒకదానితో ఒకటి కలిసిపోయినట్లు, విడిపోయినట్లు, రకరకాల స్పందనల, శక్తుల ప్రవాహం వస్తూ పోతూ, ఒక దాన్ని మరొకటి నాశనం చెయ్యడానికి ప్రయత్నిస్తుం డడం, ఒకదానితో మరొకటి లీనమైపోవడం, ఒకదాన్ని మరొకటి బైటికి త్రోసివేయడం — యిలాంటి ప్రతిఘటనలు చూడగలుగుతారు. దీనిలో, నిజమైన వ్యక్తిత్వాన్ని కనుగొనడం చాల కష్టం. ఇవన్నీ శక్తులు, చలనాలు, కోర్కెలు, స్పందనలు.

అక్కడ విశిష్ట వ్యక్తిత్వం కలవారు, వ్యక్తులు — ఉంటారు. కాని అవి శక్తులు. ప్రపంచంలో విశిష్ట వ్యక్తిత్వలక్షణాలు, వ్యక్తిత్వాన్ని సంతరించుకొన్నవాళ్లు నాయకులు గానో, లేదా రాక్షసులుగానో ఉంటారు.

ఇప్పుడిక, నీ మనస్సు గురించి (నిశ్శబ్దం), భౌతిక మనస్సును, జాగరూకతతో, ఎరుక గలిగి చూస్తే... కొందరు దాన్ని నాలుగు వీధులు కలిసే బహిరంగ ప్రదేశం అని అంటారు. ఎందుకంటే ప్రతి ఒక్కటీ అక్కడ చేరుతుంది. అడ్డదిడ్డంగా తిరుగు తుంది. మళ్ళీ వెనక్కు మరలుతుంది. అన్ని ఆలోచనలు అక్కడికి వెళ్తాయి. ఒక చోట ప్రవేశించి మరోచోట నుండి బైటికి పోతాయి. కొన్ని యిక్కడుంటాయి. కొన్ని అక్కడుంటాయి. అదొక బహిరంగ ప్రదేశంగా వుంటుంది. అది చక్కగా వ్యవస్థీకరింపబడినదిగా వుండదు. ఎందుకంటే ఆలోచనలు కలుస్తుంటాయి. ఢీ కొట్టు కుంటూ వుంటాయి. పలురకాల ప్రమాదాలు సంభవిస్తుంటాయి. అప్పుడు మనిషి "నేను దేనిని నా మనసని పిలవాలి? లేక మనసంటే ఏమిటి?", అన్న జిజ్ఞాస కలిగి వుంటాడు.

మనిషి స్వతంత్ర ఆలోచనను రూపొందించుకొనుటలో విజయమందుటకై

యెంతో అవధానం, జాగరూకత, హేతుబద్ధత, పొందిక, నిర్వహణ కౌశలం, ఎన్నిక స్వీయ ఆలోచనాసరళి అవసరం.

మనిషి నమ్ముతాడు తన ఆలోచన తన స్వంతమేనని. అలా కానే కాదు. అది అతడు మాట్లాడే తోటి మానవుల మీద, అతడు చదివే పుస్తకాల మీద, లేదా అతని మనఃస్థితి మీద ఆధారపడి వుంటుంది. అది నీ జీర్ణశక్తి యొక్క బాగోగుల మీద, నీవు తలుపులు బిగించుకొని గాలి, వెలుతురు ప్రాకని మూసిన గదిలో వుంటున్నావా?, లేక, గాలి ప్రసరించే బహిరంగ ప్రదేశాల్లో వుంటున్నావా? అందమైన ప్రకృతి ఒడిలో వుంటున్నావా? నీ నివాసప్రాంతం సూర్యరశ్మిలో వుంటున్నదా లేక వర్షంలో వుంటున్నదా అన్నదానిపై ఆధారపడి వుంటుంది. నీవు నీకు సంబంధం లేని అనేకానేక విషయాలను గూర్చి ఆలోచిస్తుంటావు. అది నీ ఎరుకలో వుండదు.

నీ ఆలోచన యితర ఆలోచనలతో సహకరించునట్లు పొందిక కలిగియుండునట్లు, హేతుబద్ధంగా వుండగలుగునట్లు తయారుకావాలంటే, సుదీర్ఘ సమగ్ర కృషి అవసరం. నీవు అందమైన, చక్కగా రూపొందించబడిన, బలమైన, శక్తివంతమైన మనోనిర్మాణాన్ని తయారుచేసికొనుటలో విజయుడవైతే, నీకు తెలియచెప్పబడే, మొదటి అంశం, "నీవు దైవంతో ఐక్యమవడానికి యీ మనోనిర్మాణాన్ని కూల్చివేయాలి!" అన్నది. అలా నీవు చాలాకాలంగా చేయనందుననే దైవంతో ఐక్యం కాజాలకున్నావు. ఎందుకంటే, నీవి కానట్టి విషయపరంపరలు, నీవు దైవసమర్పణ చేయడానికి, నీవి అన్నవియేదీ, నీ దగ్గర లేనందున నీవు దైవసాయుజ్యం పొందలేవు. నిన్ను నీవు ఆత్మసమర్పణ చేసికొనుటకు, నీకు నీవుగానే, వుండాలి. ఇంతకు ముందే చెప్పిన విషయాన్నే మళ్ళీ చెబుతున్నాను.

ఇప్పుడున్న ప్రపంచ పరిస్థితుల్లో యెవరైనా దైవానికి అర్పణ చేయగలిగేది తన దేహాన్ని మాత్రమే. కాని అతడు దాన్ని అర్పించడు. అతడు తన కర్మలను అర్పించవచ్చు. కాని ఇక్కడ కూడా సత్యదూరమైన మౌలికవిషయాలెన్నో వుంటున్నవి.

ఇదంతా నీకు చెప్పేది నిన్ను బురదలోకి తోయడానికి కాదు. దైవంలో అహాన్ని లీనం చేయాలనుకునే ముందు నీవెవరో తెలుసుకోవలసి వున్నందున నీకిది చెబుతున్నాను. అహంకారం వుంది, అది అవసరమే. నిన్ను నీవు ప్రత్యేక స్వతంత్ర వ్యక్తిగా గుర్తించడానికి, నువ్వు గుంపులో గోవిందయ్యవి కాకుండా, అనామకంగా ఉండకుండా, వుండడానికి, అది, అవసరమైంది. నీలోనే నువ్వు మనుగడ సాగించడానికి

అహంకారం వుంది. అలానే బాహ్యరూపం వుంది. భౌతికశక్తులు బాహ్యశరీరం ద్వారా సాగిపోతుంటాయి. దానితో కొంత దూరం సాగిపోయే స్పందన కూడ వుంది. అయినా ఒకరిలో ఒకరు కలగాపులగం కాకుండా, బాహ్యరూపం మనల్ని నిరోధిస్తుంది కూడ.

(మౌనం తర్వాత) వ్యక్తి అదంతా దైవానికి, తర్వాత, అర్పణం చేస్తాడు. దీనికి సంవత్సరాల తరబడి కృషి అవసరం. నీవు నిన్ను గురించి మాత్రమేగాక, నీ లోని అన్నింటిని గూర్చి వివరంగా ఎరుక కలిగి వుండాలి. కాని నీలోని నీ సత్తాయొక్క కేంద్రమైన, నీ చైత్య కేంద్రం చుట్టూ "నీవు" అనే దాన్ని క్రమబద్ధీకరించుకోవాలి. దానివల్ల ఆ "నీవు" ప్రత్యేకమైనదై, ఎరుకతో కూడిన సత్తాగా రూపొందగలదు. చైత్యకేంద్రం యీ వరకే దైవానికి తన్ను సమర్పణ గావించుకొన్నందున దాని చుట్టూ నీ అంతట నీ అనుకూలమైన రీతిలో వుంచితే, అదంతా దైవార్పణగా తయారవుతుంది.

కనుక నీ అర్పణ సరైనదేనని దైవం తలచినపుడు, కాలం కలసివచ్చినపుడు, అప్పుడే దైవం నీ విశేష వ్యక్తిత్వీకరణం పూర్తయినపుడు, అప్పుడే దైవం నీ అహంకారం తనలో లీనం కావించుకొనుటకు, అప్పటి నుండి నీవు దైవంలో మాత్రమే నివసించుటకును అనుమతిస్తాడు.

కాని యీ నిర్ణయం తీసికొనేది దైవమే. తొలుత నీవీ పనంతా చేసి వుండాలి. ఎరుక కలిగిన మనిషిగా తయారై వుండాలి. దైవం చుట్టూ నెలకొని వుండి, దైవంచేత నీవు నడుపబడాలి. ఆ తర్వాత కూడా యింకా అహంకారం వుంటుంది. ఎందుకంటే నిన్ను ఒక వ్యక్తిగా తయారుచేసేది అహంకారమే. నీ కర్తవ్యం పూర్తిగా నెరవేర్చిన పిమ్మట నీవు దైవంతో, "నేను సిద్ధంగా వున్నాను. మీరు నన్ను కోరుతారా?" అని అడగాలి. దైవం, "అవును" అంటారు. అంతట అంతా ముగుస్తుంది. అంతా నెరవేర్చబడుతుంది. నీవు దైవంయొక్క నిజమైన ఉపకరణంగా తయారవుతావు. కాని తొలుత ఉపకరణం, నిర్మాణం కాబడి ఉండాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

అహంకారం నుండి వేరై, ఎలా బయటపడాలి?

ఈ అల్పమైన అహం నుండి తనను తాను వేరుపరుచుకోవడం ఎంత కష్టమో నీకు తెలియదు. అది చిన్నదైనా, మన జీవనమార్గాలకు అడ్డుతగులుతుంది. ఎంత సూక్ష్మమైనదైనా అది చాలా పెద్ద చోటు ఆక్రమిస్తుంది. అతి చాలా కష్టం, కొన్ని సమయాలలో దానిని ఎవరైనా త్రోసివేస్తుంటారు. ఉదాహరణకు, ఏదైనా మంచిదనిపిస్తే, మొదట దానిని పొందడానికి ఎవరైనా ముందుకు దుముకుతాడు. పొరుగువాడు నెట్టుకుంటూ పోతాడు. (మామూలు జీవితంలో ఇది సర్వసాధారణం) అప్పుడు అది అంత అందంగా లేదని తెలుసుకుంటాడు. ఈ మొరటుతనాన్ని అణగద్రొక్కడం ప్రారంభిస్తాడు. పెద్ద ప్రయత్నమే చేస్తాడు. అతడు ఆత్మతృప్తి చెందుతాడు. "నేను స్వార్థపరుణ్ణి కాను. మంచిదానిని ఇతరులకు ఇస్తాను. దానిని నేను నా వద్ద ఉంచుకోను", అని అంటాడు. ఇక అతడు ఉబ్బిపోతాడు. ఇక నైతిక అహంకారం అతనిని ఆవరిస్తుంది. భౌతిక అహం కన్న అది మరింత అధ్వాన్నమైనది. తాను చాలా గొప్పదానిని అనే స్పృహ ఉంటుంది. మరికొందరున్నారు. వారు అంతా వదిలివేస్తారు. అన్నీ త్యజించి వేస్తారు. తమ కుటుంబాలను విడిచిపెడతారు. తమ ఆధిక్యత గూర్చి వారికి బాగా తెలుసు. ఆధ్యాత్మిక వైభవ శిఖరాల నుండి వారు, పాపం, బీద మానవాళిని చూస్తారు. అది దారుణమైన అహంకారం. దానిని ఖండ ఖండాలుగా నరికివేస్తేనేగాని వారు దైవాన్ని చూడలేరు. అందువల్ల అహంను విడిచి పెట్టడం అంత తేలిక పని కాదు. చాలా కాలం పడుతుంది. ఒక వేళ అహంను వది లివేసినా, మళ్లి మొదటికొస్తుంది.

*

నువ్వు ఏదైనా చేస్తున్నప్పుడు, మనస్సు, ప్రాణికం, ఈ రెండూ, తప్పనిసరిగా ఉంటాయి. నువ్వు చేసే పనినుండి ఏదో లబ్ధి పొందాలని అవి చూస్తాయి. సంతృప్తి, ఆనందం, నీ పట్ల నీకుగల సదభిప్రాయం — ఇవి పొందాలని ప్రయత్నం చేస్తాయి. తనకు తాను వంచించుకోకపోవడం చాలా కష్టం.

*

ప్రశ్న: అహం నుండి బయటపడడానికి అవలంబించవలసిన వైఖరి ఏమిటి?

వైఖరి? అది సంకల్పం. ఔను కదూ! నువ్వు సంకల్పించాలి. ఎవరైనా ఏం

చేయాలి? ఇదీ ప్రశ్న. అన్నింటికన్నా నిశ్చయమైన మార్గం భగవంతునికి అర్పించుకోవడమే. భగవంతుడ్ని మన వైపు లాక్కోవడానికి ప్రయత్నించగూడదు. మనల్ని మనమే ఆయనకు అర్పించుకోవాలి. అది మొదటి దశ. కొద్దిగానైనా నువ్వు అహం నుండి బయటపడతావు. ఎవరైనా భగవంతుడ్ని గూర్చి ఆలోచించినప్పుడు, ఆయన నుండి సాధ్యమైనంత మేరకు అన్నీ లాక్కోవడానికి ప్రయత్నిస్తారు. అప్పుడు వారికి ఏదీ దొరకదు. "ఓహ్! నేను ప్రార్థించాను, పిలిచాను, నాకు జవాబు ఇవ్వలేదు. నాకేదీ దొరకలేదు", అని వారు అంటారు. "నువ్వు ఆయనకు అర్పించుకొన్నావా" అని అడిగితే "లేదు. నేను భగవంతుడి నుండి లాక్కోడానికి యత్నించాను", అని అంటాడతను. "అందువల్లనే జవాబు రాలేదు!" అది రాలేదని అనుకోరాదు. నువ్వు లాక్కోడానికి ప్రయత్నించినప్పుడు నువ్వు నీ అహంలో కూరుకుపోయావు. నేనిప్పుడు చెప్పినట్లు భగవంతుడ్నించి ఏదైతే రావాలని అనుకొన్నావో, దానికి నీకు మధ్య ఈ అహం గోడలాగా నిలబడుతుంది. జైలులో వున్నప్పుడు శూన్యం తప్ప నీకు ఏమీ దొరకదు.

జైలు కన్నా అధ్వాన్నం. రోడ్డు మీదికి కిటికీలు కూడా ఉండవు.

నిన్ను నువ్వు విసిరివేసుకో (అమ్మ చేతులు విసురుతుంది) ఏదీ నీ వద్ద ఉంచుకోవద్దు. నిన్ను నీవు అర్పించుకో. అర్పించుకోవడంలో ఆనందం కోసం ఈ పని చెయ్యి. అప్పుడు నీకేదో, ఊహించని ఉద్వేగం కలుగుతుంది.

ప్రశ్న: తాను లేనని, భగవంతుడే ఉన్నాడని భావిస్తే — అహం నుండి బయటపడే మార్గం — అదెలా?

తాను లేనని భావించడమా? మానసికంగా ప్రయత్నం జరిపితే గెలుపు సాధిస్తాడని నేను అనుకోను. ఇది మానసిక ప్రయత్నం. ఏదో మానసిక నిర్మాణాలు జరగవచ్చు. ఏదీ సాధించడం జరగదు. స్వతస్సిద్ధంగా, సహజంగా, ఉద్వేగభరితంగా జరగాలి. మన లోపల ఒక అగ్నిజ్వాల ప్రదీప్తం కావాలి. ఆకాంక్షజ్వాల. ఏదో... ఎలా మాటలతో చెప్పడం? పరివర్తనకు, మనోభావజాలానికి చాలా తేడా వుంది. మానసికంగా ఏదీ జరగదు.

రూపాంతరీకరణ చైత్యపురుష కేంద్రం నుంచి స్పష్టంగా వస్తుంది. ఒక రకమైన మానసిక నిర్మాణం, కృషి వల్ల పొందేదానికి దీనికి ఎంతో తేడా ఉంటుందని నా నమ్మకం.

తనకు తాను అర్థం కావడం కష్టం. కాని బుర్రలో ఇలా (అమ్మ తన చేతివేలును నుదుటిపై ఉంచుతుంది.) ఒక విషయం తిరుగుతున్నంత సేపూ దానికి ఏ శక్తి ఉండదు. దానికి చాలా పరిమితమైన శక్తి ఉంటుంది. తనను తాను మోసగించుకుంటుంది. ఒక వ్యక్తి తన ఇచ్ఛాశక్తినంతా కూడదీసుకొని, అది కృత్రిమమే — ఏదో పట్టుకోడానికి ప్రయత్నిస్తాడు. మరుక్షణంలో అది మాయమైపోతుంది. అదేమిటో గ్రహించలేడు. "అది ఏలా జరిగింది?" అని తనను తాను ప్రశ్నించుకుంటాడు.

నాకు తెలియదు. గట్టి సంకల్పంతో పట్టు లేకపోతే యోగసాధన చేయడం చాలా కష్టం. తలతో (మేధస్సు) సాధన చేయలేరు. సంకల్పం తలలో లేదు. సంకల్పం ఇదిగో ఇక్కడ (అమ్మ తన గుండెలోని కేంద్రభాగాన్ని చూపిస్తుంది) వుంది. దానికి కర్తృత్వశక్తి ఉంది. సిద్ధి నిచ్చే శక్తి ఉంది.

*

ప్రశ్న: అహంకార పీటముడి అంటే ఏమిటి?

ముడి? ఓహ్! అది ఒక భావచిత్రం. కాని అది నిన్ను అంటిపెట్టుకుని వుంటుంది. తాడు ముడిలాగా అది నిన్ను గట్టిగా పట్టుకొంటుంది. నిజంగా సాధనలో పురోగతి సాధించాలంటే ఈ అహంకారపు ముడిని విచ్ఛిన్నం చేయాలి. అది చాలా విపులమైన, విశేషమైన భావచిత్రం. తాళ్లతో బంధించి, తన లోపల తనను, జైలులో నిర్బంధించడం వంటిది. అన్ని అవయవాలను తాళ్లతో బిగించి పీటముడులు వేయడం. ఇది చాలా బలమైన పట్టు. కాని అది ఒక పరిమితి. నీకు కావలసిన శక్తులన్నీ నీకు అంది రావు. నిన్ను బంధించివేసిన తాడును ఎన్నో పీటముడులు వేసి, నిన్ను ఒక కోశంలో మూసివేసినట్లుంటుంది.

ప్రశ్న: అమ్మా, ఈ అహంకార పీటముడిని ఎలా తెగగొట్టాలి.

ఎలా తెగగొట్టాలి? ఒక కత్తి తీసుకో, కోసేయ్. (నవ్వు) అది వున్నట్లు స్పృహ వుంటే ఆ పని చెయ్యి. కాని ఎవరికీ స్పృహ వుండదు. అది సాధారణమైనదిగా ఉంటుంది అనిపిస్తుంది. మనకేం జరుగుతోందో అంతా మామూలుగానే కనిపిస్తుంది. సాధారణమే కాదు. అది మంచిదని కూడా అనిపిస్తుంది. మనకు ఈ ఐహిక ప్రపంచంలో బంధించే అనేక చిక్కుముడులలో ఉన్నామన్న స్పృహ రావాలి. దానికి ఒక గొప్ప విస్పష్ట అంతర్దృష్టి కావాలి. ఒక ఆ స్పృహ కలిగితే, ఆ ముడుల్ని కదల్చడం కూడా సాధ్యం కాకపోతే — అప్పుడు తన సంకల్పం పదునైన ఖడ్గంగా భావించాలి.

తన శక్తినంతా కూడదీసుకోవాలి. ఈ ముడిపై ఒక వేటు వెయ్యాలి. (ఇది అంతా ఊహ మాత్రమే సుమా! నిజంగా కత్తిని తీసుకొంటారేమో!) దీని వల్ల ఫలితం ఉంటుంది. ప్రతిఘటనలు, అలవాట్లు,ఇష్టాయిష్టాలు అన్నీ ఈ ముడి రూపంగా రాటుదేలాయని గ్రహించి, మానసికమైన కోణంలో ఈ పని చేయాలి. నీవు ఎప్పుడైతే ఇది గ్రహిస్తావో, అప్పుడు దివ్యశక్తిని, దివ్యకృపను ఆవాహన చెయ్యాలి. అందుకు మనస్సును ఏకాగ్రం చెయ్యాలి. అప్పుడు ఎవరూ విడదీయ లేనంతగా బిగుసుకుపోయిన ఈ అహంకారగ్రంధిని దెబ్బతీయాలి. ఆ ముడుల రూపంలో వున్న నీ ఇష్టాయిష్టాలు చెప్పే కబుర్లు వినకూడదని గట్టిగా నిశ్చయించుకోవాలి. దివ్యచైతన్యం నుండి వినిపించే దివ్యస్వరాలనే వినాలి. వ్యక్తిగత ఫలితాల గూర్చి కలతచెందకూడదు. అన్ని బంధాలకు దూరం అవ్వాలి. ఇష్టాయిష్టా లన్నింటినీ పారద్రోలాలి. విజయం కోసం, శక్తి కోసం, తృప్తి కోసం వ్యర్థ పటాటోపం కోసం వెంపర్లాడే నీ కోరికల నుండి విడివడాలి.... ఇదంతా అదృశ్యం కావాలి. నీ సంకల్పంలో ఆవిర్భవించిన భగవత్సంకల్పాన్ని మాత్రేమే వీక్షిస్తుండాలి. నిన్ను నడిపించే, కర్తృత్వాన్ని కదిలించే, "దివ్యసంకల్ప శక్తి"నే చూడాలి. ఇదిగో అప్పుడు నీలోని మాలిన్యాలు, రుగ్మతలు మటుమాయమవుతాయి.

*

ప్రశ్న: అమ్మా! సాధన కోసం ప్రయత్నం చేసినప్పుడు, మాలో ఏదో ఆత్మసంతృప్తి చెందినట్లు, గొప్పలు చెప్పుకోవడం, ఆ ప్రయత్నంలో సంతుష్టి చెందడం జరుగుతుంది. ఇదే సర్వాన్ని నాశనం చేస్తుంది. దీనిని ఎలా వదులుకోవాలి?

ఓహ్! అంటే అది ఏం జరుగుతోందో గమనిస్తున్నదన్న మాట! ఏదైనా చేస్తున్నప్పుడు ఎప్పుడూ ఎవరో గమనిస్తూన్నారని తెలుస్తుంది. ఒక్కొక్కసారి ఆ వ్యక్తి గర్విస్తుంటాడు. దీని వల్ల ప్రయత్నం నుండి శక్తి కోల్పోవలసి వస్తుంది. పనిచేస్తున్నప్పుడు తనను తాను చూసే అలవాటు అది. జీవిస్తున్న విధానాన్ని చూడడం అది. ఎవరికి వారిని గమనించడం అవసరం. చిత్తశుద్ధితో, స్వతస్సిద్ధంగా ఉండడానికి ప్రయత్నించడం పూర్తిగా అవసరమని, నేను భావిస్తాను. ఎప్పుడూ తనను తాను గమనించడం కాదు. తను చేసే పనిని, తనకు తాను ఆత్మవిమర్శ చేసుకోడం, ఒక్కొక్కసారి తీవ్రంగా అలా చేయడం అంత మంచిది కాదు. సంతృప్తితో తనను తాను మెచ్చుకోడం లాంటిది అది. రెండూ మంచివి కావు. తన ఆకాంక్ష విషయంలో

చిత్తశుద్ధితో మెలగాలి. తాను ఆకాంక్షిస్తున్నట్లు, తానే ఆకాంక్షగా మారినట్లు అతనికి తెలియదు. దీనిని కనుక సాధిస్తే, నిజంగా అసాధారణ శక్తిని అతను పొందుతాడు.

అటువంటి ప్రయత్నం ఒక్క నిముషం, ఒక్క నిముషం చాలు. సంవత్సరాల తరబడి సిద్ధిని సన్నద్ధం చేసుకోవచ్చు. తనను తాను గుర్తించుకోవడం కాదు. అహంకారం తను చేసే పనిని చూడడం కాదు. తాను కర్తృత్వంగా మారిపోవాలి. ముఖ్యంగా ఆకాంక్షలో అలా చేస్తే, అది నిజంగా మంచిది. ఆకాంక్షించే వ్యక్తి ఉండకూడదు. పూర్తిగా ఏకాగ్రతతో కూడిన ప్రేరణతో ఆకాంక్ష ఉద్గమించాలి. అప్పుడది చాలా దూరం పయనిస్తుంది. లేకపోతే అది వ్యర్థ పటాటోపం, ఆత్మస్తుతి, ఆత్మకారుణ్యం వంటి అల్ప విషయాలలో కలగలపి సాధనను నాశనం చేస్తాయి. కాని అది కష్టం.

ప్రశ్న: అహంకార సంకల్పాన్ని ఎలా తొలగించాలి?

అంటే, అహంకారాన్ని ఎలా తొలగించాలి అని అడగడమే. యోగసాధన వల్లనే అది సాధ్యం. మానవాళి ఆధ్యాత్మిక చరిత్రలో చాలా యోగపద్ధతులు ఉన్నాయి. యోగసమన్వయంలో శ్రీఅరవిందులు వాటిని వర్ణించి, విశ్లేషించారు.

అహంకార సంకల్పాన్ని నిర్మూలించడానికి సుదీర్ఘకాలం పట్టుతుంది, కాని దానికి ముందు, అవకాశం వచ్చినప్పుడల్లా అహంకార సంకల్పాన్ని భగవత్సంకల్పానికి సమర్పించుకోవాలి. చివరికి నిలకడగా నిరంతరాయం ఆ ప్రక్రియ సాగాలి. మనకు శ్రేయస్కరమైనదేదో, మనకు నిజంగా కావలసిందేమిటో, మన ఆధ్యాత్మిక ప్రగతి కోసం మాత్రమే కాదు, మన భౌతికశ్రేయస్సు కోసం, మన ఆరోగ్యం, మన లోని అన్ని భాగాల కార్యకలాపాలు సవ్యంగా సాగడం కోసం మనం చేయవలసినదేమిటో, మనకన్నా భగవంతునికే బాగా తెలుసు. ఇది ముందు మనం అర్థం చేసుకోవాలి. అది మొదటి సోపానం. తనకు ఏది కావాలో ఇతరులనన్నా తనకే బాగా తెలుసునని అహం అనుకుంటుంది. అహానికిది సహజమైన అభిప్రాయం కాదు. తనకు సొంతంగా న్యాయవిచారణ, నిర్ణయాలు తీసుకోగలనని అహం భావిస్తుంది. అది అజ్ఞానంతో కూడింది కాబట్టి అది అలాగే భావిస్తుంది. నిజంగా తెలుసుకోడానికి తన అవగాహన, తన దృక్పథం పరిమితమైనవని, సత్యానికి అనుకూలంగాలేని, గుడ్డి కోరికలు ఆధారంగా తను విశ్లేషిస్తుందని అహాన్ని నమ్మించాలి.

కోరికలు, అవసరాల వ్యక్తీకరణలు కాక, ఇష్టాయిష్టాల వ్యక్తీకరణలు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

కాంతి కిరణాలు

నా చిన్నారులారా, ఆశ మీరే, భవితవ్యమూ మీరే. ఎల్లప్పుడూ యౌవ్వనాన్ని పది లపర్చి ఉంచండి. అది అభివృద్ధిప్రదాయక శక్తి; అసంభవమనే మాటని నిరర్థకం చేస్తుంది.

*

దైవం కోసం మనుగడ సాగించండి. దైవము కోసమే కర్మ నాచరించండి. దైవాన్ని మాత్రమే కొలవండి.

*

తన యెదలో వినగలగాలి కాని, సర్వ సృష్టి దైవం గురించే ఊసూలాడుతుంది.

*

మన జీవనసర్వస్వమూ దైవారాధనగా సమర్పణ కాబడవలె.

*

నా హృదయంలో నీవు ప్రతిఫలించేందుకు స్వచ్ఛ స్ఫటికంగా పరిశుద్ధమయి నీ యెదుట ఉండేలా అనుగ్రహించుమో, స్వామీ.

*

మనలో ప్రతి ఒక్కరూ పోషింపవలసిన పాత్ర ఒకటున్నది. నిర్వహింపవలసిన కర్తవ్య మొకటున్నది. మనమే వశపర్చుకోవలసిన స్థాన మొకటున్నది.

*

మన హృదయంలో, పురోగమన, ఆవేశాగ్ని రగులుతూ ఉండేలా నిలిపి ఉంచుదాం.

*

సౌందర్యామా! దైవాన్ని చేరుకునే మార్గానివి నాకు నీవే.

జ్ఞానపిపాస, సత్యము కొరకు ప్రేమ — ఇవి మన జీవిత నిర్దేశితాలు కావాలి.

*

జీవితంలో అన్ని పరిస్థితులు, అన్ని సంఘటనలు, నిరంతర జ్ఞానసముపార్జనకు పునరుజ్జీవనం కల్గించే సదవకాశాలు కాబడనీ.

*

నీ కర్మాచారణలో పరిపూర్ణతకు ఏ కొంచెం కొరత కూడా లేకుండా ఉండాలనేది నీ ఆదర్శమవనీ. అపుడు నీవు దైవానికి వాస్తవమైన ఉపకరణంగా తప్పక తయారవుతావు.

*

నీ ఆకాంక్ష జ్వాల, ఎంత సూటిగా, ఎంత ఉత్సాహభరితంగా ఉండాలంటే, దానిని ఏ ఆటంకమూ కూడా చెల్లాచెదురు కావించలేకుండా ఉండాలి.

*

ప్రజలేమనుకుంటారు, ఏమి అంటారు, ఏమి చేస్తారు అన్నది ఏమీ అంత పట్టించుకోవలసినది కాదు. దైవంతో నీకు ఉన్న అనుబంధం— అదే గణనీయమైనది.

*

చిత్తశుద్ధితో కూడిన ప్రార్థనలన్నీ సమ్మతింపబడుతవి. ప్రతి పిలుపునకు సమాధానము ఉంటుంది.

*

ఓ ప్రభూ! నీ దివ్య ఇచ్ఛాశక్తి నాలో, యే ఇబ్బంది, కల్తీ లేకుండా ముద్రింపబడేటట్లుగా ఎప్పుడూ పూర్తిగా స్వచ్ఛమైన తెల్లకాగితంలా నీ ముందు ఉండాలని ఎంతగా అభిలషిస్తానో!

*

అద్భుతమైన ఇంద్రజాలకుడవు నీవు — ప్రతిదానిని రూపపరివర్తనం కావిస్తావు. అందవికారమైనదాని లోనుంచి సౌందర్యాన్ని, చీకటిలో నుంచి వెలుగును, బురద లోనుంచి స్వచ్ఛమైన ఉదకాన్ని, అజ్ఞానంలో నుంచి జ్ఞానాన్ని, అహంకారం నుంచి కారుణ్యాన్ని — ఆవిష్కరింప చేస్తావు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు